

Fiszka tematyczna

Wzory wspólnotowe

Wzór jest prawem własności intelektualnej chroniącym postać produktu. Rozporządzenie nr 6/2002¹, ustanawiając wzór wspólnotowy, zapewniło Unii Europejskiej własny system ochrony.

Wzór wspólnotowy ma charakter jednolity, a jego skutek jest jednakowy w całej Unii Europejskiej. W ten sposób przyznaje on jego właścicielowi na terytorium Unii wyłączne prawo do jego używania i zakazywania osobom trzecim jego używania bez zgody tego właściciela. Czas trwania ochrony wynosi 5 lat i może zostać przedłużony do maksymalnie 25 lat.

Rejestracji wzorów wspólnotowych dokonuje Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który jest również właściwy do rozpatrywania wniosków o unieważnienie prawa do zarejestrowanych wzorów wspólnotowych. Od decyzji EUIPO przysługuje odwołanie do izb odwoławczych EUIPO. Sąd Unii Europejskiej rozpoznaje skargi o stwierdzenie nieważności decyzji tych izb. Od orzeczeń Sądu przysługuje odwołanie do Trybunału, które podlega badaniu w ramach procedury przyjęcia do rozpoznania. Poza tym o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego można wystąpić na szczeblu krajowym do sądu do spraw wzorów wspólnotowych z powództwa wzajemnego w postępowaniu o stwierdzenie naruszenia.

Ponadto rozporządzenie nr 6/2002 przewiduje również ochronę niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych. Są one chronione przez okres 3 lat od dnia ich udostępnienia w Unii Europejskiej.

Niniejsza fiszka tematyczna zawiera przegląd orzecznictwa w dziedzinie wzorów wspólnotowych.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

SPIS TREŚCI²

I. WARUNKI OCHRONY I PODSTAWY UNIEWAŻNIENIA	3
1. Definicja wzoru	3
a) Warunek przedstawienia wzoru	3
b) Warunek widoczności	4
c) Pojęcie „produktu” i zakres opisu	5
2. Nowość	6
3. Indywidualny charakter	7
a) Kryteria oceny	7
b) Sektor przemysłu danego produktu	10
c) Poinformowany użytkownik	11
d) Stopień swobody twórcy	13
e) Całościowe wrażenie	16
4. Ujawnienie	18
a) Kryteria oceny	18
b) Domniemanie ujawnienia	20
c) Dowód ujawnienia	21
d) Okres karencji	24
5. Wzór stanowiący część składową produktu złożonego	24
a) Warunki ochrony	24
b) Naprawa produktu złożonego	27
6. Wzory wynikające z ich funkcji technicznej i wzór wzajemnych połączeń	28
7. Kolizja z wcześniejszym wzorem	31
8. Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze	33
9. Nieuprawnione korzystanie z utworu chronionego prawem autorskim	35
II. PRAWA PRZYSŁUGUJĄCE Z TYTUŁU WZORÓW	37
1. Prawo własności do wzoru	37
2. Skutki prawa do wzoru	38
III. PROCEDURA I SPORY	42
1. Zgłoszenie i procedura rejestracji – data odniesienia dla badania	42
2. Wniosek o unieważnienie prawa do wzoru i postępowanie w sprawie unieważnienia	43
a) Dopuszczalność wniosku o unieważnienie prawa do wzoru	43
b) Przedmiot wniosku o unieważnienie prawa do wzoru	44
c) Zakres badania wniosku o unieważnienie	44
d) Dowody nieprzedstawione w odpowiednim terminie	46
e) Zachowanie w zmienionej formie	47
3. Skarga do sądu Unii – zakres kontroli sądowej	48

² Niniejszy spis treści jest zasadniczo zgodny ze strukturą działu „Wzory wspólnotowe” w Repertorium orzecznictwa.

I. Warunki ochrony i podstawy unieważnienia

1. Definicja wzoru

a) Warunek przedstawienia wzoru

- [Wyrok z dnia 5 lipca 2018 r., Mast-Jägermeister/EUIPO \(C-217/17 P, EU:C:2018:534\)](#)³

Mast-Jägermeister SE dokonała zgłoszeń dwóch wzorów wspólnotowych. O ochronę wystąpiono dla „kubków”, ale w przedłożonych przedstawieniach wskazano kubek i butelkę.

EUIPO uznało, że w przypadku tych zgłoszeń nie można uznać żadnej daty zgłoszenia, ponieważ przedstawienia tych wzorów nie umożliwiały określenia, czy o ochronę wniesiono w odniesieniu do kubka, butelki, czy też ich kombinacji. Sąd oddalił skargę na tę decyzję.

Trybunał oddalił odwołanie i orzekł, że przedstawienie wzoru zawarte w zgłoszeniu do rejestracji musi umożliwiać wyraźne określenie przedmiotu, dla którego występuje się o ochronę.

Przed wszystkim wniosek ten wynika z analizy brzmienia art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002, który przewiduje, że zgłoszenie do rejestracji wzoru wspólnotowego powinno zawierać „przedstawienie wzoru umożliwiające jego odtwarzanie”. Pojęcie przedstawienia zawiera samo w sobie ideę wyraźnej rozpoznawalności wzoru. Co więcej, art. 4 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 2245/2002, nawet bez dodawania materialnych wymogów do wymogu ustanowionego w art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002, uściśla w szczególności, że przedstawienie powinno mieć taką jakość, aby możliwe było wyraźne rozróżnienie wszystkich szczegółów przedmiotu, dla którego żądana jest ochrona.

Następnie tę literalną wykładnię potwierdza celowościowa wykładnia art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002, który powinien przyczyniać się do prawidłowego funkcjonowania systemu rejestracji wzorów. Funkcją wymogu przedstawienia graficznego jest zatem w szczególności zdefiniowanie samego wzoru w celu określenia dokładnego przedmiotu ochrony przyznanej jego właścicielowi z tytułu zarejestrowanego wzoru.

W tym względzie Trybunał zauważył, że zarejestrowanie wzoru w rejestrze publicznym ma zapewnić dostęp do wzoru zarówno właściwym organom, jak i odbiorcom, a w szczególności podmiotom gospodarczym. Z jednej strony właściwe organy powinny znać w sposób jasny i dokładny charakter elementów tworzących dany wzór, aby móc wykonywać obowiązki związane ze wstępnym badaniem zgłoszeń, jak również z publikacją i prowadzeniem stosownego i dokładnego rejestru wzorów. Z drugiej zaś strony również podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość jasnego i precyzyjnego sprawdzenia wpisów dokonanych w rejestrze lub zgłoszeń dokonanych przez ich aktualnych lub potencjalnych konkurentów i zapoznania się w ten sposób z istotnymi informacjami dotyczącymi praw osób trzecich. Tego rodzaju wymóg ma na celu zapewnienie pewności prawa osobom trzecim.

³ Zobacz także wyrok z dnia 9 lutego 2017 r., [Mast-Jägermeister/EUIPO \(Kubki\)](#) (T-16/16, EU:T:2017:68).

Ponadto okoliczność, że data zgłoszenia pozwala na uzyskanie prawa pierwszeństwa, sama w sobie uzasadnia wymaganie, by przedstawienie było wolne od niedokładności dotyczących wzoru, o którego rejestrację się wnosi. Niedokładne zgłoszenie stwarzałoby bowiem ryzyko, że wzór, w przypadku którego przedmiot ochrony nie jest wyraźnie określony, uzyska nadmierną ochronę z tytułu prawa pierwszeństwa.

Wreszcie, w odniesieniu do analizy kontekstowej Trybunał zauważył, że art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 2245/2002 stanowi, iż sprostowanie zgłoszenia do rejestracji nie może zmieniać przedstawienia danego wzoru. W sposób konieczny oznacza to zaś, że zanim będzie możliwe przyznanie mu daty zgłoszenia, zgłoszenie do rejestracji powinno zawierać takie przedstawienie, które umożliwi określenie przedmiotu, dla którego występuje się o ochronę.

Dlatego też przedstawienie wzoru, o którego rejestrację wniesiono, musi pozwalać na wyraźne określenie tego wzoru. Tymczasem z art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że zgłoszenia dotkniętego brakami dotyczącymi warunków określonych w art. 36 ust. 1 tego rozporządzenia, które nie zostały usunięte w przepisany terminie, nie uważa się za zgłoszenie do rejestracji wzoru wspólnotowego, a w konsekwencji nie przyznaje się mu żadnej daty zgłoszenia.

b) Warunek widoczności

- [Wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles \(C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720\)](#)⁴

Easy Sanitary Solutions BV była uprawniona z tytułu zarejestrowanego wzoru wspólnotowego przedstawiającego odpływ liniowy prysznic. I-Drain, w której prawa wstąpiła Group Nivelles NV, złożyła do EUIPO wnioski o unieważnienie prawa do spornego wzoru oparty w szczególności na braku nowości. Izba Odwoławcza EUIPO stwierdziła, że sporny wzór jest nowy. Sąd stwierdził nieważność tej decyzji.

Trybunał oddalił odwołania wniesione przez Easy Sanitary Solutions i EUIPO. Trybunał orzekł, że warunek, by dana cecha wzoru była widoczna, stanowi podstawową przesłankę tej ochrony.

Trybunał podkreślił, że kiedy wnoszący o unieważnienie podnosi podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, to do niego należy przedstawić dowody pozwalających wykazać, że sporny wzór nie spełnia wymogów art. 4–9 tego rozporządzenia.

Co więcej, oceny nowego charakteru danego wzoru należy dokonywać w stosunku do jednego lub więcej niż jednego konkretnego, zindywidualizowanego, określonego i zidentyfikowanego wzoru spośród wszystkich wzorów wcześniej udostępnionych publicznie.

W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 wzór jest definiowany jako „postać całego lub części produktu, wynikając[a] w szczególności z cech linii, konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury i/lub materiałów samego produktu i/lub jego

⁴ Zobacz także pozycje: I.2 „Nowość”, I.4.a „Ujawnienie” – „Kryteria oceny”, a także wyrok z dnia 13 maja 2015 r., [Group Nivelles/OHIM – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

ornamentacji”. Wynika z tego, że w ramach systemu przewidzianego przez to rozporządzenie na postać wzoru składają się jego elementy, które mają decydujące znaczenie.

W rezultacie warunek, by dana cecha wzoru była widoczna, stanowi podstawową przesłankę tej ochrony. I tak w motywie 12 rozporządzenia nr 6/2002 wskazano, że ochrona wzorów nie powinna obejmować części składowych niewidocznych podczas normalnego używania produktu ani elementów części niewidocznych, kiedy dana część jest zamontowana, oraz że tych cech nie należy zatem uwzględniać do celów stwierdzenia, czy inne cechy wzoru spełniają wymagania dotyczące ochrony.

Z powyższych rozważań wynika, że niezbędne jest, by instancje Urzędu dysponowały ilustracją wcześniejszego wzoru, która musi umożliwiać zorientowanie się w wyglądzie produktu, w którym wzór ten jest zawarty, i określenie w sposób precyzyjny i pewny wcześniejszego wzoru do celów przeprowadzenia oceny nowego i indywidualnego charakteru spornego wzoru.

Stąd też wnoszący o unieważnienie musi dostarczyć Urzędowi dokładne i kompletne wskazanie i przedstawienie wzoru, na którego pierwszeństwo się powołuje, tak aby wykazać, że spornego wzoru nie można zarejestrować w sposób ważny.

c) Pojęcie „produktu” i zakres opisu

- [Wyrok z dnia 13 czerwca 2017 r., Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can \(Puszki\) \(T-9/15, EU:T:2017:386\)](#)

Ball Beverage Packaging Europe Ltd była właścicielem wzoru, przedstawiającego puszkę, zarejestrowanego w EUIPO na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień oddalił złożony przez Crown Hellas Can SA wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru. Decyzja ta została jednak uchylona przez Izbę Odwoławczą, która unieważniła wspomniany wzór ze względu na to, że nie miał on indywidualnego charakteru, nie wypowiadając się jednak na temat cechy nowości.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd przedstawił użyteczne wyjaśnienia dotyczące charakteru procedury rejestracji wzorów wspólnotowych, pojęcia „produktu” w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 oraz zakresu opisu spornego wzoru zawartego w zgłoszeniu na podstawie art. 36 ust. 3 lit. a) wspomnianego rozporządzenia.

Sąd wskazał przede wszystkim, że w zakresie, w jakim definicja przedmiotu ochrony spornego wzoru stanowi część badania co do istoty rejestracji wspomnianego wzoru, ewentualne stanowisko EUIPO w tej kwestii przedstawione w toku procedury rejestracji nie może być wiążące dla Izby Odwoławczej, zważywszy na zasadniczo formalną i szybką kontrolę przeprowadzaną przez EUIPO w toku tej procedury rejestracji.

Następnie Sąd oddalił zarzut szczegółowy dotyczący tego, że Izba Odwoławcza miała błędnie stwierdzić, iż sporny wzór, a mianowicie przedstawienie trzech puszek o różnych rozmiarach, nie stanowi produktu w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002. W tym względzie Sąd zauważył, że przedmiotem wzoru może być tylko pojedynczy przedmiot, gdyż we wspomnianym

przepisie wyraźnie wskazano wygląd „produktu”. Dodatkowo, jak uściślił Sąd, zbiór artykułów może stanowić „produkt” w rozumieniu wspomnianego przepisu, gdy artykuły te są estetycznie dobrane, wykazują związek funkcjonalny i są zwykle wprowadzane do obrotu jako pojedynczy produkt. Sąd orzekł zatem w tej sprawie, że jest oczywiste, iż przedstawione w spornym wzorze trzy puszki nie spełniają wspólnej funkcji – w tym rozumieniu, że nie spełniają one funkcji, która nie może zostać spełniona przez każdą z nich indywidualnie, tak jak ma to miejsce w wypadku na przykład sztucców lub szachownicy i figur szachowych.

Sąd zauważył wreszcie, że ewentualnie zawarty w zgłoszeniu opis nie może wpływać na ocenę co do istoty dotyczącą nowości lub indywidualnego charakteru rozpatrywanego wzoru. W ocenie Sądu opis ten nie może również wpływać na kwestię tego, jaki jest przedmiot ochrony rozpatrywanego wzoru, która to kwestia jest bezsprzecznie związana z ocenami dotyczącymi nowości lub indywidualnego charakteru.

2. Nowość

- [Wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles \(C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720\)](#)⁵

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej⁶, Trybunał, rozpatrując odwołanie, zauważył, że art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 nie uzależnia nowego charakteru wzoru od produktów, w których może on być zawarty lub zastosowany. Co więcej, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zakres ochrony przyznany na zasadach wzoru wspólnotowego obejmuje „każdy wzór”, który nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego całościowego wrażenia.

Ponadto zarówno z art. 36 ust. 6, jak i z art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że zarejestrowany wzór wspólnotowy przyznaje swojemu właścicielowi wyłączne prawo używania rozpatrywanego wzoru w odniesieniu do wszelkiego rodzaju produktów, a nie tylko w odniesieniu do produktu wskazanego w zgłoszeniu do rejestracji.

W rezultacie wzoru wspólnotowego nie można uznać za nowy, jeśli identyczny wzór został udostępniony publicznie, nawet gdyby ten wcześniejszy wzór miał być zawarty lub zastosowany w innym produkcie. Okoliczność bowiem, że ochrona przyznana danemu wzorowi nie jest ograniczona wyłącznie do produktów, w których ma być on zawarty lub zastosowany, oznacza w sposób konieczny, iż ocena nowości wzoru również nie może się ograniczać tylko do tych produktów.

- [Wyrok z dnia 6 czerwca 2013 r., Kastenholtz/OHIM – Qwatchme \(Tarcze zegarka\) \(T-68/11, EU:T:2013:298\)](#)⁷

Qwatchme A/S była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego tarcze zegarków, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba

⁵ Zobacz także pozycje: I.1.b „Definicja wzoru” – „Warunek widoczności”, I.4.a „Ujawnienie” – „Kryteria oceny”, a także wyrok z dnia 13 maja 2015 r., [Group Nivelles/OHIM – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

⁶ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.1.b „Definicja wzoru” – „Warunek widoczności”, s. 4.

⁷ Odwołanie od tego wyroku zostało oddalone postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 r., [Kastenholtz/OHIM](#) (C-435/13 P, niepublikowanym, EU:C:2014:2124).

Odwoławcza, utrzymując w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, oddaliła złożony przez Ericha Kastenhofa wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, stwierdzając, że sporny wzór i wcześniejsze wzory były w rzeczywistości odmienne z powodu różnic występujących między poszczególnymi tarczami.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd orzekł, że kolidujące ze sobą wzory nie są identyczne, ponieważ ich cechy różnią się nie tylko nieistotnymi szczegółami.

Wyrok ten dotyczy w szczególności wymogów nowości i indywidualnego charakteru, od których zależy ochrona wzorów wspólnotowych. Sąd wskazał, że z art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, iż dwa wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami, czyli detalami, które nie są natychmiast dostrzegalne i które nie stwarzają zatem różnic, nawet niewielkich, między tymi wzorami.

A contrario do celów oceny nowości wzoru należy ocenić istnienie między kolidującymi ze sobą wzorami różnic, które nie są nieistotne, nawet jeśli są one niewielkie. W tym względzie Sąd orzekł, że brzmienie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 wykracza poza brzmienie art. 5 tego rozporządzenia. W związku z tym stwierdzone między kolidującymi ze sobą wzorami różnice w kontekście ostatniego z przywołanych powyżej przepisów, szczególnie gdy są one niewielkie, mogą nie wystarczyć do wywarcia na poinformowanym użytkowniku innego całościowego wrażenia w rozumieniu art. 6 wspomnianego rozporządzenia. W tym przypadku sporny wzór będzie mógł zostać uznany za nowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002, jednak nie za wykazujący indywidualny charakter w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia.

Natomiast w zakresie, w jakim wymóg ustanowiony w tym przepisie wykracza poza ten przewidziany w art. 5 rozporządzenia nr 6/2002, inne całościowe wrażenie wywierane przez kolidujące ze sobą wzory na poinformowanym użytkowniku w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia może opierać się wyłącznie na istnieniu obiektywnych różnic między tymi wzorami. Różnice te muszą zatem być wystarczające do spełnienia wymogu nowości ustanowionego w art. 5 rozporządzenia nr 6/2002.

3. Indywidualny charakter

a) Kryteria oceny

- [Wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions \(C-345/13, EU:C:2014:2013\)](#)

Karen Millen Fashions Ltd zaprojektowała i wprowadziła do obrotu w Irlandii koszulę w paski oraz czarny top z dzianiny. Dunnes Stores i Dunnes Stores (Limerick) Ltd kupiły przykładowe egzemplarze tej odzieży i zleciły poza granicami Irlandii wyprodukowanie ich kopii, które wprowadziły do sprzedaży w swoich irlandzkich sklepach. Karen Millen Fashions, twierdząc, że jest właścicielem niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych odnoszących się do rzeczony odzieży, wniosła powództwo, w którym zażądała w szczególności orzeczenia wobec Dunnes zakazu używania tych wzorów oraz zasądzenia odszkodowania. Supreme Court (sąd najwyższy, Irlandia), do którego wniesiono sprawę, zwrócił się do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi oceny indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego.

Trybunał orzekł, że art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że aby wzór można było uznać za posiadający indywidualny charakter, całościowe wrażenie, które ów wzór wywiera na poinformowanym użytkowniku, powinno być inne od wrażenia wywartego na takim użytkowniku nie przez kombinację poszczególnych elementów wyodrębnionych z kilku wcześniejszych wzorów, lecz przez jeden lub więcej niż jeden z wcześniejszych wzorów rozpatrywanych odrębnie.

Odniesienie do całościowego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku przez wzór, który został udostępniony publicznie, wskazuje bowiem, że rzeczony art. 6 należy interpretować w ten sposób, iż oceny indywidualnego charakteru wzoru należy dokonywać w stosunku do jednego lub więcej niż jednego konkretnego, zindywidualizowanego, określonego i zidentyfikowanego wzoru spośród wszystkich wzorów wcześniej udostępnionych publicznie.

- [Wyrok z dnia 21 listopada 2013 r., El Hogar Perfecto del Siglo XXI /OHIM – Wenf International Advisers \(Korkociąg\) \(T-337/12, EU:T:2013:601\)](#)

El Hogar Perfecto del Siglo XXI SL była właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego korkociąg. Wenf International Advisers Ltd złożyła wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru w szczególności ze względu na to, że był on pozbawiony indywidualnego charakteru. OHIM [obecnie EUIPO] uwzględnił wniosek o unieważnienie.

Sąd oddalił skargę i wskazał, że indywidualny charakter wzoru ocenia się zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez porównanie całościowych wrażeń wywoływanych przez kolidujące ze sobą wzory u poinformowanego użytkownika i przy uwzględnieniu stopnia swobody twórcy. Z tego względu kryterium dotyczące niedogodności lub różnych trudności przy używaniu wcześniejszego wzoru, które zostały rzekomo rozwiązane w zakwestionowanym wzorze, nie zalicza się do tych, które można wziąć pod uwagę dla celów oceny indywidualnego charakteru danego wzoru. Co więcej, jak wynika z art. 1 i 3 rozporządzenia nr 6/2002, prawo do wzoru dotyczy ochrony postaci produktu, a nie koncepcji jego sposobów używania lub funkcjonowania.

- [Wyrok z dnia 16 czerwca 2021 r., Davide Groppi/EUIPO – Viabizzuno \(Lampa stołowa\) \(T-187/20, EU:T:2021:363\)^{8 9}](#)

W dniu 16 lipca 2014 r. Davide Groppi Srl dokonała w EUIPO zgłoszenia do rejestracji wzoru wspólnotowego przedstawiającego lampę stołową. W następstwie rejestracji wzoru Viabizzuno Srl wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie prawa do wzoru, przy czym w uzasadnieniu tego wniosku powołała się ona na art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002¹⁰ w związku z art. 6

⁸ Odwołanie od tego wyroku nie zostało przyjęte do rozpoznania (postanowienie z dnia 26 listopada 2021 r., [Davide Groppi/EUIPO](#), C-490/21 P, niepublikowane, EU:C:2021:968).

⁹ Zobacz także pozycja I.3.b „Indywidualny charakter” – „Sektor przemysłu danego produktu”.

¹⁰ Zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 ze zmianami prawo do wzoru wspólnotowego może zostać unieważnione wyłącznie wtedy, gdy wzór nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 4–9.

tego rozporządzenia¹¹, odnosząc się do wcześniejszego wzoru z dnia 22 września 2011 r. Prawo do tego wcześniejszego wzoru zostało unieważnione w dniu 30 października 2018 r.

W dniu 22 listopada 2018 r. Wydział Unieważnień unieważnił prawo Davide Groppi do wzoru ze względu na to, że wzór nie miał indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza utrzymała w mocy tę decyzję i uznała, że okoliczność, iż prawo do wcześniejszego wzoru zostało unieważnione, pozbawiona jest znaczenia, ponieważ istotna jest jedynie kwestia, czy został on ujawniony.

Sąd, do którego Davide Groppi wniosła skargę o stwierdzenie nieważności, oddalił tę skargę. Po raz pierwszy Sąd podkreślił brak konsekwencji stwierdzenia nieważności w toku postępowania administracyjnego wcześniejszego wzoru przywołanego na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru opartego na art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002. Ponadto Sąd uściślił granice roli, jaką odgrywa charakter produktów, które zawierają wzory, przy badaniu podstawy unieważnienia opartej na tym przepisie.

Sąd podkreślił, że okoliczność, iż prawo do wcześniejszego wzoru zostało unieważnione, pozbawiona jest znaczenia, z chwilą gdy został on udostępniony. W istocie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 ma na celu uniemożliwienie rejestracji wzorów niespełniających wymogów uzasadniających objęcie ich ochroną, a w szczególności wymogu dotyczącego ich „indywidualnego charakteru”, w rozumieniu art. 6 wspomnianego rozporządzenia, nie zaś chronienie wcześniejszego wzoru. W tym względzie Sąd przypomniał, że podstawy unieważnienia zawarte w rzeczonym artykule nie wpisują się w logikę ochrony wcześniejszego prawa, oferowanej wyłącznie podmiotowi tego prawa, którego unieważnienie czyniłoby bezprzedmiotowym postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru wspólnotowego, lecz może je co do zasady podnosić każdy. Co się tyczy w szczególności oceny indywidualnego charakteru wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) i art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, Sąd podkreślił, że z motywu 14 wspomnianego rozporządzenia wynika, że ocena ta powinna być uzależniona od faktu, czy ogólne wrażenie wywoływane u poinformowanego użytkownika dokonującego oglądu danego wzoru różni się wyraźnie od wrażenia związanego z istniejącym dorobkiem wzorniczym. Sąd uściślił bowiem, że jedyną funkcją wcześniejszego wzoru jest wskazanie stanu wcześniejszego wzornictwa, który odpowiada dorobkowi wzorniczemu związanemu z danym produktem, który był dostępny w dniu dokonania zgłoszenia danego wzoru. Sąd uznał zatem, że istotna jest wyłącznie okoliczność, iż wcześniejszy wzór był przedmiotem udostępnienia, a nie zakres ochrony przyznanej wspomnianemu wzorowi, który wynikałby z ważności jego rejestracji.

¹¹ Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, zatytułowanym „Indywidualny charakter”, wzór jest uznany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony, lub – jeśli zastrzeżono pierwszeństwo – przed datą pierwszeństwa. Ponadto art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia uściśla, że przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru.

b) Sektor przemysłu danego produktu

- [Wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems \(Urządzenie komunikacyjne\) \(T-153/08, EU:T:2010:248\)](#)¹²

Shenzhen Taiden Industrial Co. Ltd była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego urządzenie komunikacyjne, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień oddalił złożony przez Bosch Security Systems BV wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru. Izba Odwoławcza uchyliła jednak tę decyzję, uznając, że sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru ze względu na to, że różnice między wspomnianym wzorem a wcześniejszym wzorem międzynarodowym nie były wystarczająco dostrzegalne, aby wywołać inne całościowe wrażenie na poinformowanym użytkowniku.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd uściślił, że z motywu 14 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru należy uwzględnić charakter produktu, w którym wzór ma być zawarty lub zastosowany, a w szczególności sektor przemysłu, do którego należy.

- [Wyrok z dnia 16 czerwca 2021 r., Davide Groppi/EUIPO – Viabizzuno \(Lampa stołowa\) \(T-187/20, EU:T:2021:363\)](#)¹³

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej¹⁴, Sąd, uznawszy, że rejestracja zakwestionowanego wzoru odnosi się ogólnie do lamp, przypomniał, że określenie sektora produktów stanowi istotne ustalenie w ramach określania poinformowanego użytkownika i poziomu jego uwagi, zakresu swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru oraz, ewentualnie, przy porównywaniu całościowego wrażenia wywoływanego u tego poinformowanego użytkownika, nie może ono jednak oznaczać, że produkty, których dotyczą rozpatrywane wzory, są podobne lub należą do tego samego sektora. W tym względzie wskazał on, że art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 nie zawiera żadnego wymogu podobieństwa produktów i że uzależnienie ochrony wzoru od charakteru produktu prowadziłoby do ograniczenia jej wyłącznie do wzorów należących do określonego sektora.

- [Wyrok z dnia 10 listopada 2021 r., Eternit/EUIPO – Eternit Österreich \(Płyta budowlana\) \(T-193/20, EU:T:2021:782\)](#)

W następstwie zgłoszenia dokonanego w EUIPO spółka Eternit (Belgia) uzyskała rejestrację wzoru wspólnotowego przedstawiającego płytę budowlaną. Eternit Österreich GmbH złożyła wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru między innymi ze względu na to, że nie ma on indywidualnego charakteru¹⁵ w stosunku do wcześniejszego wzoru przedstawiającego panel dźwiękochłonny. EUIPO unieważniło prawo do spornego wzoru, uznając, że jest on pozbawiony

¹² Zobacz także pozycja I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”.

¹³ Zobacz także pozycja I.3.a „Indywidualny charakter” – „Kryteria oceny”.

¹⁴ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.3.a „Indywidualny charakter” – „Kryteria oceny”, s. 8.

¹⁵ W rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia prawo do wzoru wspólnotowego może zostać unieważnione, jeżeli wzór nie posiada indywidualnego charakteru, skutkiem czego całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, nie różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został już udostępniony publicznie.

indywidualnego charakteru, ponieważ z punktu widzenia poinformowanego użytkownika jest on całościowo podobny do wcześniejszego wzoru.

Sąd oddalił skargę spółki Eternit wniesioną na tę decyzję EUIPO. W tej sprawie Sąd wyjaśnił, po pierwsze, w odniesieniu do którego z kolidujących ze sobą wzorów należy zdefiniować daną branżę, poinformowanego użytkownika oraz stopień swobody twórcy. Po drugie, doprecyzował, czy przy dokonywaniu oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru znaczenie mają rzeczywiście rozprowadzane produkty, w których kolidujące ze sobą wzory są zawarte lub zastosowane.

W pierwszej kolejności Sąd przypomniał, że ocena indywidualnego charakteru spornego wzoru polega zasadniczo na przeprowadzeniu czteroetapowego badania. W tym względzie Sąd doprecyzował, że trzy pierwsze etapy analizy, a mianowicie określenie danej branży, poinformowanego użytkownika i stopnia swobody twórcy, powinny zostać przeprowadzone wyłącznie w odniesieniu do spornego wzoru. W rezultacie z uwagi na to, że wcześniejszy wzór może należeć do zupełnie innej branży, w której poinformowany użytkownik ma odmienny profil i inna jest swoboda twórcy, nie ma on znaczenia dla celów tych trzech pierwszych etapów analizy. Natomiast czwarty etap, polegający na porównaniu całościowego wrażenia wywieranego przez kolidujące ze sobą wzory, wymaga wzięcia pod uwagę zarówno spornego wzoru, jak i wzoru wcześniejszego.

W drugiej kolejności Sąd zauważył, że w ramach oceny indywidualnego charakteru, pod pewnymi warunkami, można brać pod uwagę rzeczywiście rozprowadzane produkty, w których kolidujące ze sobą wzory są zawarte lub zastosowane. Uściślił on, że rzeczywiście rozprowadzane produkty lub sposób ich używania mają znaczenie, jeśli przedstawienie graficzne lub fotograficzne spornego wzoru nie pozwala samo w sobie na ustalenie, jakie aspekty tego wzoru są widoczne, ani sposobu, w jaki wzór będzie postrzegany wizualnie. Rzeczywiście rozprowadzane produkty można bowiem brać pod uwagę wyłącznie w celach ilustracyjnych, aby określić wizualne aspekty wzorów. W rezultacie nie można brać pod uwagę rzeczywiście rozprowadzanego produktu, jeżeli wzór, który jest w nim zastosowany lub zawarty, różni się od wzoru w jego zarejestrowanej postaci lub jeżeli ukazuje cechy, które nie wynikają jasno z przedstawienia graficznego takiego wzoru w jego zarejestrowanej postaci.

c) Poinformowany użytkownik

- [Wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupa Promer Mon Graphic \(C-281/10 P, EU:C:2011:679\)](#)¹⁶

PepsiCo Inc. była właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego okrągłą podstawkę do celów promocyjnych. Grupa Promer Mon Graphic SA złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru, powołując się między innymi na istnienie wcześniejszego wzoru. Izba Odwoławcza EUIPO stwierdziła, że rozpatrywane wzory wywierają na poinformowanym użytkowniku inne całościowe wrażenie, a zatem sporny wzór nie koliduje z wcześniejszym prawem, na które się powołano. Rozpatrując skargę, Sąd stwierdził nieważność tej decyzji i uznał, że różnice stwierdzone przez Izbę Odwoławczą nie wystarczały do tego, by sporny wzór

¹⁶ Zobacz także wyrok z dnia 18 marca 2010 r., [Grupa Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo \(Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych\)](#) (T-9/07, EU:T:2010:96), przedstawiony w pozycji 1.7 „Kolizja z wcześniejszym wzorem”.

mógł wywrzeć na poinformowanym użytkowniku inne całościowe wrażenie niż to wywoływane przez wcześniejszy wzór.

Trybunał, rozpatrując odwołanie, które oddalił, sprecyzował pojęcie poinformowanego użytkownika.

Sam charakter poinformowanego użytkownika oznacza, że jeżeli jest to możliwe, dokona on bezpośredniego porównania rozpatrywanych wzorów. Nie można jednak wykluczyć, że tego typu porównanie będzie niewykonalne czy wyjątkowe w danym sektorze, zwłaszcza ze względu na szczególne okoliczności czy cechy przedmiotów, które dany wzór przedstawia. W braku dokładnej wskazówki w tym względzie w kontekście rozporządzenia nr 6/2002 nie można założyć, że prawodawca Unii zamierzał ograniczyć ocenę potencjalnych wzorów do bezpośredniego ich porównania.

Co się tyczy poziomu uwagi poinformowanego użytkownika, to o ile użytkownik ten nie jest przeciętnym konsumentem, właściwie poinformowanym oraz dostatecznie uważnym i rozsądnym, który postrzega zwykle wzór jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali, o tyle nie jest on również ekspertem lub znawcą w danej dziedzinie, mogącym dostrzec w szczególności minimalne różnice, jakie mogą istnieć między kolidującymi ze sobą wzorami. Tak więc określenie „poinformowany” sugeruje, że nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym, użytkownik zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu.

- [Wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems \(Urządzenie komunikacyjne\) \(T-153/08, EU:T:2010:248\)](#)¹⁷

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej¹⁸, Sąd wyjaśnił pojęcie poinformowanego użytkownika, podkreślając, że przymiot „użytkownika” oznacza, iż dana osoba używa produktu, w którym zawiera się wzór, zgodnie z przeznaczeniem tego produktu, oraz że określenie „poinformowany” sugeruje, iż użytkownik, nie będąc twórcą czy ekspertem technicznym, zna różne wzory istniejące w danej branży, posiada pewien zakres wiedzy na temat elementów, jakie te wzory zwykle posiadają, i w związku z zainteresowaniem danymi produktami wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi przy ich używaniu. Jednak okoliczność ta nie oznacza, że poinformowany użytkownik jest w stanie dokonać rozróżnienia – wychodząc poza doświadczenie, jakie zgromadził w związku z użytkowaniem danego produktu – między aspektami wyglądu produktu podyktowanymi jego funkcją techniczną a tymi, które są dowolne.

- [Wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch \(Zegarek przymocowany do smyczy\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)](#)¹⁹

Sphere Time była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego zegarki przymocowane do smyczy, na podstawie rozporządzenia

¹⁷ Zobacz także pozycja I.3.b „Indywidualny charakter” – „Sektor przemysłu danego produktu”.

¹⁸ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.3.b „Indywidualny charakter” – „Sektor przemysłu danego produktu”, s. 10.

¹⁹ Wyrok ten został przedstawiony w sprawozdaniu rocznym 2011, s. 159. Zobacz także pozycje: I.3.e „Indywidualny charakter” – „Całościowe wrażenie”, I.4.d „Ujawnienie” – „Okres karencji”.

nr 6/2002. Wydział Unieważnień, uwzględniając złożony przez Punch SAS wniosek o unieważnienie, unieważnił prawo do spornego wzoru na tej podstawie, że był on pozbawiony indywidualnego charakteru, ponieważ wywoływał to samo całościowe wrażenie co wcześniejsze wzory.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, którą to skargę oddalił, Sąd podkreślił, że w odniesieniu do artykułów promocyjnych pojęcie poinformowanego użytkownika obejmuje, po pierwsze, prowadzącego działalność gospodarczą, który nabywa je w celu rozprowadzenia wśród użytkowników końcowych, a po drugie, samych użytkowników końcowych. Sąd wywiódł z tego, iż okoliczność, że jedna z obu grup poinformowanych użytkowników postrzega dany wzór jako wywierający to samo całościowe wrażenie, wystarcza do stwierdzenia, że sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru.

- [Wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Visi/one/EUIPO – EasyFix \(Plakietka informacyjna dla pojazdów\) \(T-74/18, EU:T:2019:417\)²⁰](#)

Visi/one GmbH była właścicielem wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w EUIPO, przedstawiających plakietki informacyjne, oznakowania dla pojazdów, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień EUIPO, uwzględniając złożony przez EasyFix GmbH wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, unieważnił prawa do spornego wzoru ze względu na brak indywidualnego charakteru.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, którą to skargę oddalił, Sąd uznał, że różnice między spornym wzorem a wcześniejszym wzorem pozostają niewystarczająco uwydatnione, aby mogły same w sobie wyrzucić na poinformowanym użytkowniku inne całościowe wrażenie.

Co się tyczy stopnia znajomości i poziomu uwagi poinformowanego użytkownika, Sąd stwierdził, iż z orzecznictwa wynika w szczególności, że nawet jeżeli ta stanowiąca punkt odniesienia osoba posiada pewien zakres wiedzy na temat różnych wzorów istniejących w danej branży i wykazuje stosunkowo wysoki poziom uwagi, a zarazem jest szczególnie uważna, kiedy korzysta z tych wzorów, to wciąż nie jest ona ekspertem lub specjalistą takim jak znawca w danej dziedzinie [prawa patentowego], który jest w stanie dostrzec w szczególności minimalne różnice mogące zaistnieć między kolidującymi ze sobą wzorami.

d) Stopień swobody twórcy

- [Wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC \(Grzejniki\) \(T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592\)](#)

Antrax It Srl była, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002, właścicielem ośmiu wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w OHIM [obecnie EUIPO], z których dwa, przedstawiające grzejniki, zostały zakwestionowane w rozpatrywanym przypadku. Wydział Unieważnień, uwzględniając złożony przez The Heating Company wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, unieważnił prawa do zaskarżonych wzorów ze względu na brak nowości. Izba Odwoławcza,

²⁰ Zobacz także pozycja I.4.a „Ujawnienie” – „Kryteria oceny”.

uchylając decyzję Wydziału Unieważnień ze względu na brak odpowiedniego uzasadnienia, unieważniła z kolei prawa do zaskarżonych wzorów ze względu na brak indywidualnego charakteru.

Rozpatrując skargi na decyzje Izby Odwoławczej, które to skargi w pozostałym zakresie oddalił, Sąd stwierdził nieważność tych decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w nich prawa do zaskarżonych wzorów.

Sprawa ta stanowiła dla Sądu okazję do wyjaśnienia kryteriów określania stopnia swobody twórcy wzoru w ramach oceny jego indywidualnego charakteru. Sąd wskazał, że taki stopień swobody zależy w szczególności od wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także od przepisów prawnych mających zastosowanie do produktu, w którym taki wzór został zastosowany. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne wzorom stosowanym w danym produkcie. Stąd też im większa swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej drobne różnice pomiędzy porównywanymi wzorami wystarczają, aby wywołać inne całościowe wrażenie na poinformowanym użytkowniku. I odwrotnie, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym mniejsze różnice pomiędzy porównywanymi wzorami wystarczają, aby wywołać inne całościowe wrażenie na poinformowanym użytkowniku. Tak więc wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru wzmacnia tezę, że porównywane wzory, nie różniąc się znacząco od siebie, wywołują na poinformowanym użytkowniku takie samo całościowe wrażenie. W tym kontekście ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej wynikające z istnienia innych wzorów, które jako całość posiadają te same właściwości co rozpatrywane wzory, jest istotne, o ile może uwrażliwić poinformowanego użytkownika na różnice w wewnętrznych proporcjach poszczególnych wzorów.

- [Wyrok z dnia 10 września 2015 r., H&M Hennes & Mauritz/OHIM – Yves Saint Laurent \(Torebki\) \(T-525/13, EU:T:2015:617\)](#)

Spółka Yves Saint Laurent SAS była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego torebki, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza, utrzymując w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, oddaliła złożony przez H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, oparty na wcześniejszym wzorze, uzasadniając to tym, że stopień swobody twórcy jest duży, lecz nie zacierają on z punktu widzenia poinformowanej użytkowniczki istotnych różnic między kolidującymi ze sobą wzorami.

Sąd, rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, sprecyzował pojęcie stopnia swobody twórcy.

W wyroku tym Sąd przypomniał w tym względzie, że stopień swobody twórcy wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne kilku wzorom stosowanym w danym produkcie. Z tego względu im większa jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru, tym rzadziej niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do

wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennych całościowych wrażeń. I odwrotnie, niewielkie różnice między kolidującymi ze sobą wzorami wystarczają do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia tym bardziej, im bardziej ograniczona jest swoboda twórcy przy opracowywaniu wzoru. Sąd stwierdził zatem, iż wysoki stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru wzmacnia tezę, że wzory, nie różniąc się znacząco od siebie, wywierają na poinformowanym użytkowniku takie samo całościowe wrażenie.

Ponadto Sąd wyjaśnił, że art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, dotyczący oceny indywidualnego charakteru, ustanawia w ust. 1 kryterium całościowego wrażenia wywoływanego przez kolidujące ze sobą wzory, a w ust. 2 wskazuje, że przy stosowaniu tego kryterium należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy. Z przepisów tych wynika, że ocena indywidualnego charakteru wspólnotowego wzoru jest w istocie rezultatem czteroetapowego badania. Badanie to polega na określeniu, po pierwsze, sektora produktów, w których wzór ma zostać zawarty lub zastosowany, po drugie, poinformowanego użytkownika wspomnianych produktów według ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego poinformowanego użytkownika, stopnia znajomości stanu sztuki wzorniczej i stopnia uwagi wykazywanej przy porównywaniu – bezpośrednim, jeśli to możliwe – poszczególnych wzorów, po trzecie, stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru i, po czwarte, wyniku porównania rozpatrywanych wzorów z uwzględnieniem właściwego sektora, swobody twórcy i całościowego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku przez zakwestionowany wzór i przez każdy wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie. O ile czynnik dotyczący stopnia swobody twórcy może wesprzeć lub, a contrario, osłabić wniosek dotyczący całościowego wrażenia wywoływanego przez każdy z rozpatrywanych wzorów, o tyle ocena tego stopnia swobody nie stanowi etapu odrębnego i uprzedniego względem porównania całościowego wrażenia wywoływanego przez te wzory.

W rozpatrywanym przypadku Sąd doszedł do wniosku, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, wskazując, że czynnik dotyczący swobody twórcy nie może sam warunkować oceny indywidualnego charakteru wzoru, lecz że jest on natomiast elementem, który należy wziąć pod uwagę przy tej ocenie. W ocenie Sądu Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że wspomniany czynnik jest czynnikiem, który pozwala doprecyzować ocenę indywidualnego charakteru zakwestionowanego wzoru, nie zaś czynnikiem autonomicznym.

- [Wyrok z dnia 6 czerwca 2019 r., Porsche/EUIPO – Autec \(Pojazdy zmechanizowane\) \(T-209/18, EU:T:2019:377\)²¹](#)

W wyroku tym Sąd oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej EUIPO, którą EUIPO unieważniło prawo do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego przedstawiającego wzór serii 991 samochodu Porsche 911 ze względu na brak indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Przedmiotem tej sprawy była w szczególności kwestia prawna dotycząca istnienia indywidualnego charakteru mogącego uzasadnić ochronę, gdy dany wzór stanowi po prostu „modernizację” już istniejącego i chronionego kształtu. W rozpatrywanej sprawie chodziło

²¹ Odwołanie wniesione od tego wyroku nie zostało przyjęte do rozpoznania (postanowienie z dnia 24 października 2019 r., [Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905](#)).

o ustalenie, czy wzór serii 991 samochodu Porsche 911 różni się od wcześniejszego wzoru z serii 997 w sposób wystarczający, aby jako taki podlegać ochronie. Ponieważ rozporządzenie nr 6/2002 ustala maksymalny okres ochrony na 25 lat, przyznanie ochrony „zmodernizowanemu” wzorowi wcześniejszego wzoru mogłoby przedłużyć o tyle ochronę pierwotnego wzoru. To było istotą sporu między spółką Porsche a producentem zabawek wykorzystującym wzór Porsche 911 do wytwarzania i wprowadzania do obrotu modeli redukcyjnych tego samochodu.

Sąd uznał, że różnice pomiędzy dwiema seriami samochodu Porsche 911 nie są wystarczająco uwydatnione, aby wywołać w odczuciu poinformowanego użytkownika – czyli użytkownika samochodów w ogólności, a nie jedynie użytkownika samochodów sportowych – inne całościowe wrażenie w odniesieniu do tych dwóch wzorów. Otóż wszystkie rzuty rozpatrywanych wzorów wskazują, że wzory te są faktycznie zbieżne, jeśli chodzi o zasadnicze cechy, pod względem ich kształtu i sylwetki nadwozia, zarówno w odniesieniu do wymiarów i proporcji, jak i kształtu oraz układu okien i drzwi.

Sąd uznał w tym względzie, że wbrew temu, co utrzymuje spółka Porsche, swobody twórcy w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 nie mogły ograniczać oczekiwania konsumentów, którzy w niniejszym przypadku jakoby spodziewali się odnaleźć w każdej następnej serii ideę twórczą pierwotnej formy, ponieważ takie oczekiwania nie stanowią normatywnego wymogu. Oczekiwania te nie są bowiem związane ani z charakterem, ani z przeznaczeniem produktu, w którym wzór jest zawarty, mianowicie pojazdu zmechanizowanego, a twórca samochodów osobowych, niezależnie od względów estetycznych lub handlowych, nie musi być zobowiązany do ich respektowania w celu zapewnienia funkcjonowania produktu, w którym rozpatrywany wzór ma być stosowany.

e) Całościowe wrażenie

- [Wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch \(Zegarek przymocowany do smyczy\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)²²](#)

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej²³, Sąd uściślił, że podczas konkretnej oceny całościowego wrażenia nie należy badać oddzielnie i w sposób wyłączny przedstawienia graficznego wcześniejszych wzorów, ale raczej ocenić całościowo ogół przedstawionych elementów umożliwiających określenie w sposób wystarczająco ścisły i pewny całościowego wrażenia wywieranego przez dany wzór.

Co się tyczy w szczególności wzorów, które zostały wykorzystane, ale nie zostały zarejestrowane, nie można wykluczyć, że nie istnieje przedstawienie graficzne ukazujące wszystkie ich istotne szczegóły, porównywalne do zgłoszenia. Zdaniem Sądu przesadą jest wymaganie od wnoszącego o unieważnienie, aby takie przedstawienie zostało przedstawione w każdym przypadku.

²² Zobacz także pozycje: I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”, I.4.d „Ujawnienie” – „Okres karencji”.

²³ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”, s. 12.

- [Wyrok z dnia 10 listopada 2021 r., Sanford/EUIPO – Avery Zweckform \(Etykiety\) \(T-443/20, EU:T:2021:767\)²⁴](#)

Sanford LP był właścicielem zarejestrowanego w EUIPO wzoru wspólnotowego przedstawiającego etykiety na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie prawa do znaku złożony przez Avery Zweckform GmbH. Jednakże Izba Odwoławcza, uchylając decyzję Wydziału Unieważnień, unieważniła prawo do spornego wzoru na tej podstawie, że był on pozbawiony indywidualnego charakteru, ponieważ wywierał na poinformowanym użytkowniku to samo całościowe wrażenie co wcześniejszy wzór, na który powoływała się wnosząca o unieważnienie.

Sąd, rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, podkreślił – w ramach porównania całościowego wrażenia przy ocenie indywidualnego charakteru – że odróżniające znaki towarowe i oznaczenia widniejące na wzorach są pozbawione znaczenia.

Sąd stwierdził, że różnice między kolidującymi ze sobą wzorami ograniczające się do rozmiaru etykiety, wysokości rolki oraz liczby, pozycji i rozmiaru czarnych znaczników drukarskich nie są wystarczające, aby wywołać inne całościowe wrażenie w postrzeganiu przez poinformowanego użytkownika.

Ponadto Sąd zauważył, że elementy słowne i graficzne widniejące na kolidujących ze sobą wzorach są znakami lub oznaczeniami odróżniającymi, umieszczonymi na towarze w celu wskazania jego pochodzenia.

Elementy te nie stanowią cech charakterystycznych towaru, z których wynika postać danego towaru w rozumieniu, a zatem są pozbawione znaczenia w kontekście porównywania całościowego wrażenia. Sąd dodał, że nawet gdyby te elementy mogły zostać uznane za istotne, dla poinformowanego użytkownika jasne będzie, że służą one do wskazania pochodzenia produktów, tak że w całościowym wrażeniu nie będzie przywiązywał do nich wagi.

- [Wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\) \(T-327/20, EU:T:2022:263\)](#)

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne pokrywają się z ramami faktycznymi i prawnymi sprawy C-361/15, tak jak zostały one przedstawione powyżej²⁵, do Sądu wpłynęła skarga o stwierdzenie nieważności nowej decyzji wydanej przez EUIPO w następstwie uprawomocnienia się stwierdzenia nieważności pierwszej decyzji²⁶. Izba Odwoławcza EUIPO w nowej decyzji oddaliła wniosek o stwierdzenie nieważności prawa do wzoru ze względu na to, że sporny wzór miał indywidualny charakter, a zatem a fortiori był nowy. Sąd, rozpatrując skargę na decyzję wspomnianej izby, którą to skargę oddalił, miał okazję uściślić istotne elementy brane pod uwagę przy ocenie indywidualnego charakteru spornego wzoru.

Sąd potwierdził indywidualny charakter spornego wzoru. Jak podkreślił na początku, wcześniejszy wzór zawarty w produkcie innym niż produkt, którego dotyczy sporny wzór, jest

²⁴ Zobacz także pozycja III.2.d „Wniosek o unieważnienie i postępowanie w sprawie unieważnienia” – „Dowody nieprzedstawione w odpowiednim terminie”.

²⁵ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.1.b „Definicja wzoru” – „Warunek widoczności”, s. 4.

²⁶ Zobacz wyrok z dnia 13 maja 2015 r., [Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

w zasadzie wcześniejszym wzorem istotnym do celów oceny indywidualnego charakteru. Następnie uściślił, że ewentualne błędy popełnione przez Izbę Odwoławczą dotyczące cech wcześniejszych wzorów przedstawiających jedynie element odpływu liniowego prysznic nie mają wpływu na zgodność z prawem decyzji, ponieważ porównanie z kompletnymi wzorami jest wolne od błędu. Ze względu bowiem na to, że wcześniejszy wzór ma pierwszeństwo zwarte, istotne są jedynie wzory przedstawiające kompletne odpływy liniowe prysznic. Wreszcie, zważywszy na elegancki i minimalistyczny wygląd spornego wzoru, całościowe wrażenie, jakie wywiera, jest inne niż całościowe wrażenie wywierane przez wcześniejszy wzór, zdeterminowane przez cechy bardziej funkcjonalne, a nie niedekoracyjne.

4. Ujawnienie

a) Kryteria oceny

- [Wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., H. Gautzsch Großhandel \(C-479/12, EU:C:2014:75\)](#)

Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH sprzedawała w Niemczech model pawilonu ogrodowego z baldachimem, stworzony w 2004 r. Spółka ta, żądając dla swego własnego wzoru ochrony przyznawanej niezarejestrowanym wzorom wspólnotowym, wszczęła postępowanie o naruszenie przeciwko spółce H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG, która od 2006 r. sprzedaje pawilon ogrodowy produkowany przez przedsiębiorstwo z siedzibą w Chinach. Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna podniosła, że ów pawilon ogrodowy był kopią wzoru, którego jest ona właścicielem i który był umieszczony w magazynach udostępnionych głównym przedsiębiorcom branży.

Rozpatrując pytanie prejudycjalne, Trybunał wypowiedział się w przedmiocie zakresu pojęcia „udostępniania” i w tym względzie orzekł, że art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż niezarejestrowany wzór może stać się dostatecznie znany działającym w Unii, wyspecjalizowanym w danej branży środowiskom podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli rysunki tego wzoru zostały udostępnione handlowcom działającym w tej branży; ocena tego pozostaje jednak w gestii sądu rozpoznającego sprawę z zakresu wzorów wspólnotowych w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.

Co się tyczy art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002, jego wykładni należy dokonywać w ten sposób, że można uznać, iż niezarejestrowany wzór, mimo że został ujawniony osobom trzecim bez wyraźnego albo dorozumianego warunku zachowania poufności, mógł podczas zwykłego toku prowadzenia spraw nie stać się dostatecznie znany środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii, jeśli został ujawniony wyłącznie jednemu przedsiębiorstwu tej branży lub został przedstawiony wyłącznie w pomieszczeniu wystawowym przedsiębiorstwa mającego siedzibę poza terytorium Unii; jednak ocena tego pozostaje w gestii sądu rozpoznającego sprawę z zakresu wzorów wspólnotowych w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.

- [Wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles \(C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720\)](#)²⁷

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej²⁸, Trybunał, rozpatrując odwołanie, orzekł, że dany wzór podlega porównaniu z innym wzorem w celu stwierdzenia jego nowości oraz w celu ustalenia jego indywidualnego charakteru tylko wówczas, gdy ten inny wzór został udostępniony publicznie. W przypadku gdy wzór został uznany za udostępniony publicznie, owo udostępnienie wywołuje skutki zarówno w zakresie badania nowości wzoru, jak i w zakresie indywidualnego charakteru.

Ponadto „dana branża” w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie jest ograniczona do branży produktu, w którym sporny wzór ma być zawarty lub zastosowany.

Niemniej jednak nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że konieczne jest, by poinformowany użytkownik produktu, w którym sporny wzór jest zawarty lub zastosowany, znał wcześniejszy wzór, jeżeli ten ostatni wzór jest zawarty lub zastosowany w produkcie z branży przemysłu innej niż ta, do której odnosi się sporny wzór.

- [Wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Visi/one/EUIPO – EasyFix \(Plakietka informacyjna dla pojazdów\) \(T-74/18, EU:T:2019:417\)](#)²⁹

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej³⁰, Sąd wyjaśnił, że w celu wykazania ujawnienia wcześniejszego wzoru należy przeprowadzić dwuetapową analizę. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy informacje przedstawione we wniosku o unieważnienie dowodzą z jednej strony okoliczności świadczących o ujawnieniu wzoru, a z drugiej strony, że to ujawnienie miało miejsce przed datą zgłoszenia lub pierwszeństwa spornego wzoru. W drugiej kolejności w przypadku gdyby właściciel spornego wzoru twierdził, że było inaczej, należy zbadać, czy owe okoliczności faktyczne mogły w racjonalnej ocenie stać się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, gdyż w przeciwnym razie ujawnienie zostanie uznane za bezskuteczne i nie zostanie uwzględnione.

W rozpatrywanym przypadku Sąd orzekł, iż chociaż należy wyrazić ubolewanie, że służby administracyjne EUIPO doręczyły skarżącej dwa katalogi przedstawione w załączniku B do wniosku o unieważnienie z numeracją, która nie była ciągła i nie odpowiadała kolejności stron oryginalnych katalogów, to okoliczność taka nie może w żaden sposób podważyć legalności zaskarżonej decyzji w zakresie dowodu na okoliczności świadczące o ujawnieniu i na fakt wcześniejszego ujawnienia plakietki informacyjnej dla pojazdów przedstawionej w pkt 4 zaskarżonej decyzji w związku z tym załącznikiem B, a w szczególności wartości dowodowej owych dokumentów z punktu widzenia udowodnienia ujawnienia wcześniejszego wzoru. Ponadto skarżąca nie wykazała ani nawet nie utrzymywała, że okoliczności danej sprawy można w sposób racjonalny uznać za przeszkodę dla tego, by owe fakty stały się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii podczas zwykłego toku prowadzenia

²⁷ Zobacz także pozycje: I.1.b „Definicja wzoru” – „Warunek widoczności”, I.2 „Nowość”, a także wyrok z dnia 13 maja 2015 r., [Group Nivelles/OHIM – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

²⁸ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.1.b „Definicja wzoru” – „Warunek widoczności”, s. 4.

²⁹ Zobacz także pozycja I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”.

³⁰ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”, s. 12.

spraw. Z uwagi na brak odmiennych przesłanek, które pozwoliłyby uznać, że wspomniane katalogi nie zostały rozpowszechnione w owych wyspecjalizowanych środowiskach, Izba Odwoławcza mogła, nie popełniając błędu, ustalić, że doszło do ujawnienia wcześniejszego wzoru.

b) Domniemanie ujawnienia

- [Wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Senz Technologies/OHIM – Impliva \(Parasole\) \(T-22/13 i T-23/13, EU:T:2015:310\)](#)

Senz Technologies BV była właścicielem dwóch wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiających parasole, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień, uwzględniając wniosek o unieważnienie prawa do wzoru złożony przez Impliva BV, unieważnił prawa do zaskarżonych wzorów na tej podstawie, że pomimo ich nowego charakteru były one pozbawione indywidualnego charakteru w odniesieniu do wcześniejszego patentu, który został ujawniony.

Sąd, rozpatrując wniesioną do niego skargę na decyzję Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, którą to skargę uwzględnił, przypomniał, że wzór uważa się za udostępniony, gdy strona, która powołuje się na to udostępnienie, udowodniła okoliczności składające się na to udostępnienie, i że domniemanie to stosuje się niezależnie od miejsca, w którym miały miejsce okoliczności składające się na udostępnienie.

W ocenie Sądu kwestia tego, czy osoby wchodzące w skład środowisk wyspecjalizowanych w danej branży mogą powziąć dostateczną wiedzę na temat wydarzeń, które miały miejsce poza terytorium Unii, pozostaje kwestią faktyczną, której ustalenie zależy od oceny konkretnych okoliczności danej sprawy. Aby przeprowadzić wspomnianą ocenę, należy zbadać, czy na podstawie okoliczności faktycznych, które powinna przedstawić strona podważająca udostępnienie, trzeba uznać, że środowiska te nie miały faktycznie możliwości powzięcia wiedzy o okolicznościach składających się na udostępnienie, przy uwzględnieniu tego, czego zasadnie można wymagać od tych środowisk w zakresie posiadania wiedzy na temat stanu sztuki wzorniczej. Te okoliczności faktyczne mogą dotyczyć składu środowisk wyspecjalizowanych, ich kwalifikacji, zwyczajów i zachowań, zakresu ich działalności, obecności podczas wydarzeń, w ramach których wzory są prezentowane, cech charakterystycznych danego wzoru, takich jak jego współzależność od innych produktów lub sektorów, i cech charakterystycznych produktów, w których dany wzór został zawarty, w szczególności stopnia złożoności technicznej rozpatrywanego produktu. W każdym razie nie można uważać, że wzór stał się znany podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli środowiska wyspecjalizowane w danej branży mogły się z nim zapoznać tylko przez przypadek.

Ponadto Sąd zauważył, że art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w żaden sposób nie wymaga, by wcześniejszy wzór był wykorzystywany do celów wytwarzania lub sprzedaży jakiegoś produktu. Jednakże okoliczność, że wzór nigdy nie został zawarty w produkcie, miałyby znaczenie tylko przy założeniu, że wykazano, iż środowiska wyspecjalizowane w danym sektorze

ogólnie nie przeglądają rejestrów patentów lub środowiska wyspecjalizowane w danym sektorze ogólnie nie przywiązują żadnej wagi do patentów.

c) Dowód ujawnienia

- [Wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Gramberg/EUIPO – Mahdavi Sabet \(Futerał do telefonu komórkowego\) \(T-166/15, EU:T:2018:100\)](#)

Sorouch Mahdavi Sabet uzyskał rejestrację wzoru wspólnotowego przedstawiającego futerał do telefonu komórkowego. Claus Gramberg złożył do EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru ze względu na brak nowości. Aby udowodnić ujawnienie wspomnianego wzoru, przedstawił on wydruki z ekranu witryny internetowej „amazon.de”. Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła wniosek o unieważnienie prawa do znaku ze względu na to, że dowody były niewystarczające do wykazania ujawnienia.

Sąd, rozpatrując skargę, którą uwzględnił, wyjaśnił wartość dowodową dowodów pochodzących z witryny sprzedaży online, na które powołano się w celu wykazania ujawnienia danego wzoru.

W pierwszej kolejności Sąd podkreślił, że uważa się, iż wzór został udostępniony, gdy strona, która powołuje się na udostępnienie, udowodniła okoliczności składające się na to udostępnienie. Natomiast w celu obalenia tego domniemania to na stronie, która podważa udostępnienie, ciąży obowiązek wykazania w sposób wymagany prawem, że okoliczności danej sprawy mogą w sposób racjonalny stać na przeszkodzie temu, by owe fakty stały się znane środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży podczas zwykłego toku prowadzenia spraw. Ujawnienie wcześniejszego wzoru nie może zostać wykazane za pomocą prawdopodobieństw dotyczących wystąpienia danej sytuacji lub domniemań, lecz powinno opierać się na konkretnych i obiektywnych dowodach wykazujących faktyczne ujawnienie wcześniejszego wzoru na danym rynku.

Oceny dowodów przedstawionych przez podmiot wnoszący o unieważnienie prawa do wzoru należy dokonywać przy uwzględnieniu ich wzajemnych relacji. O ile bowiem niektóre z tych dowodów mogą być same w sobie niewystarczające, aby wykazać ujawnienie wcześniejszego wzoru, o tyle gdy są one rozpatrywane w powiązaniu lub łącznie z innymi dokumentami lub informacjami, mogą przyczynić się do wykazania ujawnienia. Ponadto, by dokonać oceny mocy dowodowej dokumentu, należy zweryfikować prawdopodobieństwo i prawdziwość zawartych w nim informacji. Należy zatem wziąć pod uwagę w szczególności pochodzenie dokumentu, okoliczności jego sporządzenia oraz jego adresata, a następnie na podstawie jego treści zadać sobie pytanie, czy wydaje się on sensowny i wiarygodny.

Z obowiązujących uregulowań Unii mających zastosowanie do wzorów wspólnotowych wynika, po pierwsze, że podmiot wnoszący o unieważnienie prawa do wzoru może dokonać wyboru dowodu, jaki przedstawi EUIPO w celu właściwego uzasadnienia wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, oraz, po drugie, że Urząd powinien rozpatrzeć wszystkie przedstawione dowody, aby dokonać stwierdzenia, czy faktycznie wykazują one ujawnienie wcześniejszego wzoru.

W drugiej kolejności w odniesieniu do wartości dowodowej wydruków z ekranu witryny internetowej Sąd zauważył, że nawet przy założeniu, że można racjonalnie stwierdzić, iż treść

witryny internetowej może być zmieniona w każdej chwili i że owa treść podlega utrudnionej weryfikacji a posteriori, takie rozważania nie mogą mieć zastosowania do wydruków z ekranu dotyczących witryny sprzedaży online „amazon.de” zawierających bezpośrednio przed wzmianką dotyczącą daty dostępności oferty numer ASIN (Amazon Standard Identification Number), który stanowi jedyne odniesienie przypisywane każdemu artykułowi wskazanemu w katalogu umożliwiającym identyfikację tego artykułu na platformie sprzedaży online Amazon.

Ponadto automatyczne stosowanie domniemania, że treść witryny internetowej lub wszelkiego innego dokumentu elektronicznego może być zmieniona w każdej chwili, bez powzięcia poważnych i sprawdzonych wątpliwości, iż w danym wypadku dowody zostały zmienione, uczyniłoby bezskuteczną utrwaloną w orzecznictwie Unii zasadę, zgodnie z którą dowody przedstawione przez podmiot wnoszący o unieważnienie prawa do wzoru należy rozpatrywać we wzajemnej relacji.

- [Wyrok z dnia 6 czerwca 2019 r., Rietze/EUIPO – Volkswagen \(Pojazd VW Caddy\) \(T-192/18, EU:T:2019:379\)](#)

Wyrokiem tym Sąd utrzymał w mocy decyzję EUIPO, zgodnie z którą uznano, że wzór przedstawiający pojazd VW Caddy jest nowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 i ma indywidualny charakter w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia. Źródło dla tej sprawy stanowiło postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru wszczęte przez skarżącą, Rietze – niemiecką spółkę, która prowadziła sprzedaż modeli samochodów. Sporny wzór przedstawiał model pojazdu VW Caddy, wprowadzony na rynek przez Volkswagena w 2011 r. Aby dowieść wcześniejszego ujawnienia wzoru, skarżąca powołała się na wcześniejszy model tego samochodu, a mianowicie model VW Caddy (2K) Life, wprowadzony na rynek w 2004 r.

W pierwszej kolejności Sąd oddalił argument skarżącej, zgodnie z którym EUIPO powinno było, po pierwsze, dokonać wyważenia cech kolidujących ze sobą wzorów, po drugie, przeanalizować ich elementy wspólne i, po trzecie, wprowadzić rozróżnienie między ich walorami estetycznymi a właściwościami technicznymi.

W drugiej kolejności Sąd odrzucił argumentację skarżącej, że EUIPO nie uwzględniło niektórych dowodów zawierających ilustrację wcześniejszego wzoru. Sąd przypomniał, że do strony, która wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie, należy dokładne i kompletne przedstawienie wcześniejszego wzoru i że od izby odwoławczej nie można wymagać, by dokonywała zestawienia różnych przedstawień produktu, w którym wcześniejszy wzór został zawarty, ani też zastępowała element widoczny na kilku z tych przedstawień elementem, który został ukazany na jednym tylko przedstawieniu.

- [Wyrok z dnia 20 października 2021 r., JMS Sports/EUIPO – Inter-Vion \(Spiralna gumka do włosów\) \(T-823/19, EU:T:2021:718\)](#)

JMS Sports sp. z o.o. była właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego spiralną gumkę do włosów, zgłoszonego w dniu 24 czerwca 2010 r. do EUIPO. Inter-Vion S.A. złożyła wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru, zwłaszcza ze względu na to, że był on pozbawiony nowości. Aby udowodnić ujawnienie wcześniejszych wzorów, przedstawiła ona zrzuty ekranu stron internetowych z 2009 r.

Izba Odwoławcza EUIPO uznała, że ujawnienie wcześniejszych wzorów identycznych ze spornym wzorem zostało udowodnione. Stwierdziła ona zatem, że sporny wzór jest pozbawiony nowości.

Sąd, rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, wyjaśnił wartość dowodową dowodów pochodzących ze stron internetowych, na które powołano się w celu wykazania daty ujawnienia danego wzoru³¹.

Przed wszystkim Sąd uznał za niedopuszczalne przedstawione po raz pierwszy przed nim dowody uzyskane przy użyciu ogólnodostępnych narzędzi, takich jak wyszukiwarka Google i Wayback Machine. Dowody te nie mieszczą się bowiem w ramach stanu faktycznego sporu istniejącego przed Izbą Odwoławczą i nie można zatem brać ich pod uwagę przy kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

Następnie, przypomniawszy, że wnoszący o unieważnienie może swobodnie dokonać wyboru dowodu, Sąd zauważył, że pojawienie się wizerunku wzoru w Internecie stanowi wydarzenie, które można zakwalifikować jako „publikację”, a zatem rodzaj „publicznego udostępnienia”. Wskazał on, że moc dowodowa zrzutów ekranu nie jest ograniczona.

W rozpatrywanej sprawie uznał on, że zrzuty ekranu stron internetowych wyraźnie pokazywały wzory identyczne ze spornym wzorem, pełne adresy URL³² tych stron internetowych oraz daty publicznego udostępnienia, wcześniejsze niż data złożenia wniosku o rejestrację spornego wzoru. Ponadto zrzuty ekranu przedstawiały dalsze informacje opatrzone znacznikiem czasu, stanowiące komentarze internautów i wykazujące publiczne udostępnienie w dniu 1 listopada 2009 r.

W dodatku Sąd podkreślił, że sama abstrakcyjna możliwość manipulacji treścią lub datą strony internetowej nie stanowi wystarczającej podstawy do podważenia wiarygodności dowodu w postaci zrzutu ekranu tej strony internetowej. Wiarygodność ta może zostać podważona jedynie poprzez powołanie się na fakty, które w sposób konkretny sugerują manipulację. Co więcej, nawet jeśli zrzut ekranu Wayback Machine nie zawiera obrazu produktu, jest on właściwym źródłem informacji potwierdzającym rzetelność zrzutu ekranu przedmiotowej strony internetowej. W konsekwencji Sąd orzekł, że ujawnienie zostało udowodnione.

Wreszcie, w odniesieniu do rozkładu ciężaru dowodu, Sąd wskazał, że skoro wnosząca o unieważnienie przedstawiła dowody z Internetu wskazujące na ujawnienie wcześniejszych wzorów, to do właściciela spornego wzoru należało wykazanie braku wiarygodności tych dowodów. W tym względzie nie wymagano od niego udowodnienia manipulacji daną stroną internetową, lecz przedstawienia konkretnych okoliczności stanowiących wiarygodne oznaki manipulacji, takich jak wyraźne oznaki podrobienia, bezsporne sprzeczności w przedstawionych informacjach i oczywiste niespójności, uzasadniające wątpliwości co do autentyczności zrzutów ekranu.

³¹ W rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

³² Uniform Resource Locator.

d) Okres karencji

[Wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch \(Zegarek przymocowany do smyczy\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)](#)³³

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej³⁴, Sąd uzależnił zastosowanie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w ramach postępowania w sprawie unieważnienia od tego, by właściciel wzoru będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie wykazał, że jest twórcą wzoru powoływanego w celu uzasadnienia wspomnianego wniosku albo następcą prawnym tego twórcy. Dla przypomnienia, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 pozwala na niewzięcie pod uwagę ujawnienia, jeżeli wzór, dla którego wystąpiono o ochronę, został udostępniony publicznie przez twórcę, jego następcę prawnego lub osobę trzecią w wyniku dostarczonej informacji lub działania podjętego przez twórcę lub jego następcę prawnego w okresie 12 miesięcy poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub przed datą pierwszeństwa.

5. Wzór stanowiący część składową produktu złożonego

a) Warunki ochrony

- [Wyrok z dnia 9 września 2014 r., Biscuits Poult/OHIM – Banketbakkerij Merba \(Ciastko\) \(T-494/12, EU:T:2014:757\)](#)

Biscuits Poult SAS była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego ciastka, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza, uchylając decyzję Wydziału Unieważnień oddalającą złożony przez Banketbakkerij Merba BV wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru, unieważniła prawo do spornego wzoru na tej podstawie, że był on pozbawiony indywidualnego charakteru.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd uznał, że niewidocznych cech spornego produktu, które nie mają związku z jego wyglądem, nie można brać pod uwagę przy ustalaniu, czy sporny wzór może zostać objęty ochroną.

W wyroku tym Sąd uściślił, że art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 ustanawia szczególną zasadę dotyczącą specyficznie wzorów stosowanych lub zawartych w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego w rozumieniu art. 3 lit. c) tego rozporządzenia. Zgodnie z tą zasadą owe wzory są chronione wyłącznie wtedy, gdy po pierwsze, część składowa włączona do produktu złożonego pozostaje widoczna podczas zwykłego używania tego produktu i, po drugie, te widoczne elementy części składowej samodzielnie spełniają wymogi co do nowości i indywidualnego charakteru. Mając bowiem na uwadze szczególny charakter części produktu złożonego w rozumieniu art. 3 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002, które mogą stać się przedmiotem produkcji i sprzedaży odrębnych od produkcji i sprzedaży samego produktu złożonego, prawodawca uznał za zasadne przewidzenie możliwości zarejestrowania ich samych jako wzorów, z zastrzeżeniem jednak, że będą one widoczne po ich zawarciu w produkcie

³³ Zobacz także pozycja I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik” oraz I.3.e „Całościowe wrażenie”.

³⁴ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.3.c „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”, s. 12.

złożonym, wyłącznie w odniesieniu do elementów, które pozostaną widoczne podczas zwykłego używania produktu złożonego, i w stopniu, w jakim części te same są nowe i mają indywidualny charakter. Sąd wywiódł z tego, że skoro dany produkt – w tym wypadku ciastko – nie jest produktem złożonym w rozumieniu art. 3 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ nie składa się z wielu części, które mogą być zastępowane, umożliwiając rozłożenie i ponowne złożenie tego produktu, Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, uznając, iż niewidocznych cech produktu, które nie mają związku z jego wyglądem, nie można brać pod uwagę przy ustalaniu, czy dany wzór może zostać objęty ochroną.

- [Wyrok z dnia 3 października 2014 r., Cezar/OHIM – Poli-Eco \(Wkładka\) \(T-39/13, EU:T:2014:852\)](#)

Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński było właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego listwy przypodłogowe, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień, uwzględniając złożony przez Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, unieważnił prawo do wzoru ze względu na to, że nie jest on nowy.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, którą to skargę uwzględnił, Sąd uznał, że nowości i indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego nie można oceniać poprzez porównanie tego wzoru wspólnotowego z wcześniejszym wzorem, który – jako część składowa produktu złożonego – nie jest widoczny podczas zwykłego używania produktu złożonego.

Kryterium widoczności – takie jak wyrażone w motywie 12 rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z którym ochrona przyznawana wzorom wspólnotowym nie powinna obejmować części składowych niewidocznych podczas normalnego używania produktu ani elementów części niewidocznych, kiedy dana część jest zamontowana – stosuje się zatem do wzoru wcześniejszego.

- [Wyrok z dnia 28 października 2021 r., Ferrari \(C-123/20, EU:C:2021:889\)](#)

W dniu 2 grudnia 2014 r. Ferrari SpA zaprezentowała po raz pierwszy publicznie model pojazdu wysokiej klasy FXX K w komunikacie prasowym, który zawierał dwie fotografie ukazujące odpowiednio widok boczny i widok przedni tego pojazdu.

Od 2016 r. Mansory Design & Holding GmbH (zwana dalej „spółką Mansory Design”) z siedzibą w Niemczech produkowała i sprzedawała zestawy akcesoriów do personalizacji, zwane „zestawami tuningowymi”, służące do modyfikacji postaci innego seryjnie produkowanego modelu drogowego Ferrari w taki sposób, aby upodobnić go do postaci Ferrari FXX K.

Ferrari wystąpiło przeciwko spółce Mansory Design z powództwem o stwierdzenie naruszenia oraz z dodatkowymi żądaniami, podnosząc, że doszło do naruszenia praw przysługujących mu z tytułu trzech niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych dotyczących części modelu FXX K, a mianowicie elementów jego karoserii. Owe wzory wspólnotowe miały powstać w momencie opublikowania komunikatu prasowego z dnia 2 grudnia 2014 r.

Landgericht Düsseldorf (sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) oddalił te żądania w całości. Rozpoznawszy apelację Ferrari, Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy

w Düsseldorfie, Niemcy) oddalił jego żądania, orzekając, że pierwszy i drugi z wzorów, na które się powołano, nigdy nie istniał, ponieważ Ferrari nie wykazało spełnienia minimalnych wymogów dotyczących pewnej samodzielności i pewnej spójności kształtu, a trzeci z przywoływanych wzorów wprawdzie istniał, jednak spółka Mansory Design nie naruszyła związanych z nim praw.

Rozpatrując pytanie prejudycjalne, Trybunał wypowiedział się w kwestii, czy publiczne udostępnienie obrazów produktu, takie jak publikacja zdjęć pojazdu, może prowadzić do publicznego udostępnienia wzoru dotyczącego części lub części składowej tego produktu, a jeśli tak, to w jakim stopniu postać tej części produktu lub części składowej produktu złożonego powinna być odrębna od produktu jako całości, by można było ocenić, czy postać ta ma indywidualny charakter.

Trybunał orzekł w szczególności, że prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że publiczne udostępnienie obrazów produktu, takie jak publikacja zdjęć pojazdu, może prowadzić do publicznego udostępnienia wzoru dotyczącego części tego produktu lub części składowej tego produktu jako produktu złożonego, pod warunkiem że postać tej części produktu lub części składowej produktu złożonego będzie w ramach tego ujawnienia wyraźnie rozpoznawalna³⁵.

W pierwszej kolejności Trybunał zauważył, że materialne przesłanki wymagane dla objęcia ochroną wzoru wspólnotowego, niezależnie od tego, czy jest on zarejestrowany, czy niezarejestrowany, a mianowicie nowość i indywidualny charakter, są takie same zarówno w odniesieniu do samych produktów, jak i do części danego produktu³⁶. Jeżeli takie materialne warunki są spełnione, formalnym warunkiem dla powstania niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego jest jego publiczne udostępnienie na zasadach określonych w art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002³⁷. Aby publiczne udostępnienie wzoru produktu jako całości oznaczało jednocześnie ujawnienie wzoru części tego produktu, konieczne jest, aby postać tej części produktu była wyraźnie rozpoznawalna w momencie dokonania tego ujawnienia. Nie wiąże się to jednak z nałożeniem na twórców obowiązku ujawnienia w sposób odrębny każdej części ich produktów, w odniesieniu do których chcą oni skorzystać z ochrony niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

W drugiej kolejności Trybunał podkreślił, że pojęcie „indywidualnego charakteru” w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002³⁸ określa nie stosunek między wzorem produktu a wzorami składającymi się na niego części, lecz stosunek między tymi wzorami a innymi wcześniejszymi wzorami. Aby można było zbadać, czy postać części produktu lub części składowej produktu złożonego spełnia przesłankę indywidualnego charakteru, konieczne jest, by dana część lub część składowa stanowiła widoczny fragment produktu lub produktu złożonego, wyraźnie wyodrębniony dzięki liniom, konturom, kolorystyce, kształtom lub specjalnej teksturze. Oznacza to, że postać tej części produktu lub tej części składowej produktu złożonego powinna być

³⁵ W rozumieniu art. 3 lit. a) i c), art. 4 ust. 2 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

³⁶ W rozumieniu art. 4–6 rozporządzenia nr 6/2002.

³⁷ Zgodnie z tym przepisem „uważa się, że wzór został publicznie udostępniony [w Unii], jeżeli został w taki sposób opublikowany, wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób ujawniony, że wydarzenia te mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym [w Unii]”.

³⁸ Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, że wzór jest uznany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie.

zdolna sama w sobie do wywołania całościowego wrażenia i nie może być całkowicie wtopiona w całościowy produkt.

b) Naprawa produktu złożonego

- [Wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Acacia i D'Amato \(C-397/16 i C-435/16, EU:C:2017:992\)](#)

Spółki Audi i Porsche były właścicielami szeregu wzorów wspólnotowych oryginalnych obręczy ze stopów aluminium. Acacia wytwarzała i sprzedawała repliki obręczy, często estetycznie lub funkcjonalnie identyczne z oryginalnymi obręczami. Spółki Audi i Porsche wniosły skargi odpowiednio przed Tribunale di Milano (sąd w Mediolanie, Włochy) i przed Landgericht Stuttgart (sąd krajowy w Stuttgarcie, Niemcy) mające na celu stwierdzenie, że produkcja i sprzedaż przez spółkę Acacia przedmiotowych obręczy stanowi naruszenie należących do nich wzorów wspólnotowych. Sądy odsyłające, włoski i niemiecki, do których wniesiono apelacje od odnośnych dwóch orzeczeń, zawiesiły postępowanie w celu zwrócenia się do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi wykładni klauzuli „naprawy” przewidzianej w art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Klauzula ta stanowi, że ochrona z tytułu wzoru wspólnotowego nie przysługuje w odniesieniu do wzoru, który stanowi część składową produktu złożonego wykorzystywanego do celów naprawy tego produktu złożonego, aby przywrócić mu jego pierwotną postać.

Trybunał, zapytany o to, czy art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 uzależnia przewidziane w nim wyłączenie ochrony od przesłanki, że chroniony wzór danej części zależy od wyglądu produktu złożonego, w którym ona występuje, podkreślił cel, jaki przyświeca art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, którym jest zapobieganie tworzeniu zamkniętych rynków dla niektórych części zamiennych, a w szczególności ochrona konsumenta, który zakupił produkt długotrwały, który może być kosztowny, przed związaniem w nieskończoność z producentem produktu złożonego przy zakupie części zewnętrznych. W tym kontekście oraz na podstawie wykładni literalnej i celowościowej Trybunał orzekł, że zakres tego pojęcia nie ogranicza się do części wchodzących w skład danego produktu złożonego, „od którego wyglądu uzależniony jest chroniony wzór”, podkreślając, że taka wykładnia sprzyja celowi klauzuli „naprawy”, polegającemu na ograniczeniu tworzenia zamkniętych rynków dla części zamiennych.

Zapytany ponadto o przesłanki zastosowania wykluczenia przewidzianego w klauzuli „naprawy”, Trybunał zauważył przede wszystkim, że wspomniane wykluczenie może mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do części, które podlegają ochronie na podstawie wzoru wspólnotowego i które w związku z tym spełniają przesłanki ochrony określone w szczególności w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002. Przepis ten zapewnia ochronę produktu stanowiącego część składową produktu złożonego, jeżeli z jednej strony część, raz włączona w produkt złożony, pozostaje widoczna podczas normalnego użytkowania tego produktu, a z drugiej strony jeżeli widoczne cechy części spełniają jako takie warunki nowości i indywidualnego charakteru, wymagane przez art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Tak jest właśnie w przypadku wzorów wspólnotowych obręczy, których właścicielami są owi producenci.

Następnie Trybunał uznał wspomniane obręcze za „części produktu złożonego” w rozumieniu art. 110 ust. 1, jako że obręcz stanowi element samochodu, w przypadku braku którego to elementu produktu tego nie można byłoby normalnie używać. Co się tyczy przesłanki

wymagającej, aby dana część była „używana [...] w celu umożliwienia naprawy tego produktu złożonego”, Trybunał zauważył, że klauzula „naprawy” wyklucza wszelkie wykorzystanie części do celów ozdobnych lub z wygody, takich jak w szczególności wymiana części ze względów estetycznych lub z powodu indywidualizacji produktu złożonego, lecz przeciwnie, wymaga, aby wykorzystanie części było konieczne w celu naprawy produktu złożonego, który uległ uszkodzeniu. Wreszcie, Trybunał uznał, że naprawa powinna być dokonana w celu przywrócenia jego pierwotnego wyglądu. W tym względzie Trybunał podkreślił konieczną widoczność części użytej do przywrócenia pierwotnego wyglądu produktowi złożonemu w rozumieniu tego przepisu. W świetle tych rozważań Trybunał doszedł do wniosku, że art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 stosuje się wyłącznie do części produktu złożonego, które są wizualnie identyczne z częściami oryginalnymi, co nie ma miejsca w przypadku części zamiennej nieodpowiadającej pod względem barwy lub rozmiaru oryginalnej części lub jeśli wygląd produktu został zmieniony od momentu wprowadzenia na rynek.

Wreszcie, zapytany o to, czy możliwość skorzystania z wyłączenia przewidzianego w art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wymaga od producenta lub sprzedawcy części składowej produktu złożonego, by dopilnował, aby część ta mogła zostać nabyta wyłącznie w celach naprawy, a jeśli tak, to w jaki sposób, Trybunał podkreślił, że na producencie lub sprzedawcy części produktu złożonego, który chciałby korzystać z odstępstwa przewidzianego w tym przepisie, ciąży obowiązek staranności. Z tego tytułu spoczywa na nich przede wszystkim obowiązek jasnego i widocznego powiadomienia użytkownika na dalszym etapie łańcucha dostaw przez informację na produkcie, na jego opakowaniu, w katalogach lub dokumentach sprzedaży o tym, że część ta zawiera wzór, którego nie są właścicielami, oraz o tym, iż część ta jest przeznaczona wyłącznie do wykorzystania w celu umożliwienia naprawy produktu złożonego w celu przywrócenia mu jego początkowego wyglądu. Ich obowiązkiem jest zapewnienie, za pomocą odpowiednich środków, w tym w szczególności środków umownych, że użytkownicy na dalszym etapie łańcucha dostaw nie przeznaczą tych części do użytku, który jest niezgodny z warunkami określonymi w art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, a także powstrzymanie się od sprzedaży takiej części, gdy tylko dowiedzą się lub gdy mają uzasadnione powody, aby wiedzieć, że część ta nie zostanie wykorzystana w przepisanych warunkach.

6. Wzory wynikające z ich funkcji technicznej i wzór wzajemnych połączeń

- [Wyrok z dnia 8 marca 2018 r., DOCERAM \(C-395/16, EU:C:2018:172\)](#)

DOCERAM GmbH jest właścicielem licznych wzorów wspólnotowych zarejestrowanych dla spawalniczych kołków centrujących. Spółka ta wniosła powództwo o zaprzestanie szkodliwych praktyk przeciwko CeramTec GmbH, która również wytwarzała i wprowadzała do obrotu kołki centrujące takich samych rodzajów jak te objęte owymi chronionymi wzorami. W następstwie powództwa wzajemnego o unieważnienie prawa do tych wzorów zostały unieważnione na tej podstawie, że cechy postaci rozpatrywanych produktów wynikały wyłącznie z ich funkcji technicznej.

Rozpatrujący spór Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) postanowił zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym i zapytał o to, czy dla oceny, czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, rozstrzygające jest istnienie alternatywnych wzorów.

Trybunał orzekł, po pierwsze, że art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że aby ocenić, czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, należy ustalić, czy ta funkcja jest jedynym czynnikiem określającym te cechy, a istnienie alternatywnych wzorów nie jest rozstrzygające w tym względzie.

Przede wszystkim bowiem w aspekcie językowym Trybunał stwierdził, że w art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie określono żadnego kryterium oceny, czy rozpatrywane cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, a także że z żadnego przepisu tego rozporządzenia nie wynika, iż istnienie alternatywnych wzorów umożliwiających spełnienie takiej samej funkcji technicznej jak funkcja rozpatrywanego produktu stanowi jedyne kryterium umożliwiające określenie zastosowania wspomnianego przepisu.

Następnie, co się tyczy kontekstu, Trybunał zauważył, że art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi część sekcji 1 tytułu II tego rozporządzenia, zatytułowanej „Wymagania dotyczące ochrony”, i dotyczy wypadku, gdy ochrona nie jest przyznawana na mocy wzoru wspólnotowego cechom postaci produktu, gdy wynikają one wyłącznie z jego funkcji technicznej. Ponadto zgodnie z motywem 10 wspomnianego rozporządzenia z wyłączenia ochrony w takim wypadku nie wynika, iż wzór powinien posiadać jakość estetyczną. Trybunał wywiódł z tego, że nie jest konieczne, aby postać danego produktu miała aspekt estetyczny, by można było ją chronić na mocy tego rozporządzenia.

Przypomniał on jednak, że postać wzoru stanowi jego element decydujący i że takie stwierdzenie ma na celu wsparcie wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z którą przepis ten wyłącza z określonej w tym rozporządzeniu ochrony wypadki, gdy konieczność spełnienia funkcji technicznej danego produktu jest jedynym czynnikiem decydującym o wyborze przez twórcę cechy postaci tego produktu, podczas gdy względy o innym charakterze, w szczególności względy związane z wizualnym aspektem wspomnianego produktu, nie odgrywają żadnej roli w ramach wyboru tej cechy.

Wreszcie, Trybunał uznał, że taki sposób wykładni znajduje także potwierdzenie w zamierzonym w ramach rozporządzenia nr 6/2002 celu. Z motywów 5 i 7 wspomnianego rozporządzenia wynika bowiem, że ma ono na celu stworzenie wzoru wspólnotowego stosowanego bezpośrednio w każdym państwie członkowskim, który będzie chroniony w obrębie jednego obszaru obejmującego wszystkie państwa członkowskie, a także wspieranie innowacji i rozwoju nowych produktów oraz inwestycji w ich produkcję poprzez rozszerzoną ochronę wzoru przemysłowego. Co się tyczy w szczególności art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, rozpatrywanego w świetle motywu 10 tego rozporządzenia, przepis ten ma na celu zapobieganie temu, by wstrzymywano innowacje technologiczne poprzez przyznawanie ochrony wzoru cechom wynikającym wyłącznie z ich funkcji technicznej.

Po drugie, Trybunał orzekł, że aby określić, czy dane cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, sąd krajowy powinien uwzględnić wszystkie istotne obiektywne okoliczności każdego rozpatrywanego wypadku oraz że nie należy w tym względzie opierać się na postrzeganiu przez „obiektywnego obserwatora”.

Trybunał uściślił, że takiej oceny należy dokonywać w szczególności w kontekście danego wzoru, obiektywnych okoliczności ukazujących powody takiego wyboru cech postaci danego produktu, danych dotyczących jego używania czy też istnienia alternatywnych wzorów umożliwiających

zrealizowanie tej samej funkcji technicznej, pod warunkiem że te okoliczności, dane lub to istnienie zostaną poparte wiarygodnymi dowodami.

- [Wyrok z dnia 18 listopada 2020 r., Tinnus Enterprises/EUIPO – Mystic Products i Koopman International \(Urządzenia do dystrybucji płynów\) \(T-574/19, EU:T:2020:543\)](#)³⁹

Tinnus Enterprises LLC była właścicielem wzoru wspólnotowego zgłoszonego w EUIPO w dniu 10 marca 2015 r. i przeznaczonego do stosowania w produkcie: „urządzenia do dystrybucji płynów”. W dniach 7 czerwca 2016 r. i 19 kwietnia 2017 r. Mystic Products Import & Export SL i Koopman International BV złożyły wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru. Powołały się one w szczególności na art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, na podstawie którego wzór wspólnotowy nie obejmuje cech postaci produktu wynikających wyłącznie z jego funkcji technicznej.

Decyzją potwierdzającą z dnia 12 czerwca 2019 r. Izba Odwoławcza EUIPO unieważniła prawo do przedmiotowego wzoru, stwierdzając, że opiera się on na cechach postaci produktu, który stanowią urządzenia do dystrybucji płynów, wynikających wyłącznie z funkcji technicznej tego produktu.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd dokonał po raz pierwszy wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, na podstawie którego wzór wspólnotowy nie obejmuje cech postaci produktu wynikających wyłącznie z jego funkcji technicznej, uzupełniając w ten sposób analizę przeprowadzoną przez Trybunał w wyroku z dnia 8 marca 2018 r., DOCERAM⁴⁰.

Przede wszystkim Sąd przypominał, że zgodnie z wyrokiem DOCERAM, aby ocenić, czy cechy postaci produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, należy ustalić, czy ta funkcja jest jedynym czynnikiem determinującym te cechy, przy czym istnienie alternatywnych wzorów nie jest rozstrzygające w tym względzie. Ocena ta powinna obejmować trzy etapy, którymi są określenie funkcji technicznej danego produktu, analiza cech postaci tego produktu i badanie, czy w świetle wszystkich istotnych obiektywnych okoliczności cechy te wynikają wyłącznie z funkcji technicznej owego produktu. Sąd uściślił, że gdy choć jedna z cech postaci danego produktu nie wynika wyłącznie z funkcji technicznej tego produktu, dany wzór pozostaje ważny i sprawia, że ta cecha zostaje objęta ochroną.

Sąd wskazał także, że jeśli wszystkie cechy postaci danego produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej, wzór nie będzie ważny, chyba że połączenie owych cech jest podyktowane względami, które nie są związane wyłącznie z koniecznością spełnienia funkcji technicznej danego produktu, i wywołuje w szczególności całościowe wrażenie wizualne wykraczające poza zwykłą funkcję techniczną.

Następnie, przypomniawszy, że ustalenia cech postaci produktu należy dokonywać w każdym konkretnym przypadku bądź to w drodze zwykłej analizy wzrokowej wzoru, bądź poprzez jego pogłębione badanie, Sąd potwierdził podejście przyjęte przez EUIPO i stwierdził, że okoliczność,

³⁹ Odwołanie wniesione od tego wyroku nie zostało przyjęte do rozpoznania (postanowienie z dnia 5 maja 2021 r., [Tinnus Enterprises/EUIPO](#), C-29/21 P, EU:C:2021:357).

⁴⁰ Zobacz wyrok Trybunału z dnia 8 marca 2018 r., [DOCERAM](#) (C-395/16, EU:C:2018:172), przedstawiony w niniejszej fiszce tematycznej w pozycji I.6 „Wzory wynikające z ich funkcji technicznej i wzór wzajemnych połączeń”, s. 29.

iż cechy postaci rozpatrywanego produktu i jego indywidualne elementy składowe są zbieżne, nie oznacza, że EUIPO popełniło błąd przy określaniu wspomnianych cech.

Dodatkowo Sąd przypomniał, że zgodnie z wyrokiem DOCERAM istnienie alternatywnych wzorów umożliwiających realizację tej samej funkcji technicznej stanowi istotną okoliczność obiektywną, którą należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy cechy postaci danego produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej. W tym względzie Sąd uznał, że EUIPO w swojej analizie rozpatrywanego wzoru słusznie uwzględniło nie tylko istnienie innych wzorów posiadanych przez Tinnus Enterprises, lecz również inne istotne obiektywne okoliczności, w tym w szczególności europejskie zgłoszenie patentowe tej spółki, co pozwoliło mu ustalić, że wszystkie cechy postaci rozpatrywanego produktu wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej.

Wreszcie, Sąd stwierdził, że EUIPO wzięło pod uwagę wszystkie istotne obiektywne okoliczności poparte wiarygodnymi dowodami, co doprowadziło je do stwierdzenia, że o postaci rozpatrywanego produktu nie zdecydowało szczególne połączenie jego cech podyktowane względami estetycznymi, lecz że postać ta wynika wyłącznie z funkcji technicznej wspomnianego produktu.

7. Kolidują z wcześniejszym wzorem

- [Wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Grupa Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo \(Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych\) \(T-9/07, EU:T:2010:96\)⁴¹](#)

PepsiCo była właścicielem zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO] wzoru wspólnotowego przedstawiającego artykuły promocyjne do gier na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza, uchylając decyzję Wydziału Unieważnień uwzględniającą złożony przez Grupa Promer wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, uznała, że sporny wzór nie koliduje z wcześniejszym wzorem.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, Sąd stwierdził nieważność wspomnianej decyzji, uznając, że różnice między kolidującymi ze sobą wzorami są niewystarczające do wywołania u poinformowanego użytkownika odmiennego całościowego wrażenia.

Sąd uściślił, że wykaz podstaw unieważnienia prawa do wzoru wspólnotowego zawarty w art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy uznać za wyczerpujący i nie obejmuje on złej wiary właściciela spornego wzoru wspólnotowego. Sąd zdefiniował również podstawowe pojęcia rozporządzenia nr 6/2002. W odniesieniu do pojęcia „kolidują” Sąd zauważył, że art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że wzór wspólnotowy koliduje ze wzorem wcześniejszym wówczas, gdy nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego, jeżeli uwzględnić stopień swobody twórcy przy jego opracowywaniu, całościowego wrażenia niż to wywierane przez wcześniejszy wzór, na który się powołano. Poza tym Sąd wyjaśnił zakres pojęć stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, poinformowanego użytkownika i całościowego wrażenia. Co się tyczy stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru, Sąd orzekł, że należy go określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych

⁴¹ Odwołanie wniesione od tego wyroku zostało oddalone wyrokiem z dnia 20 października 2011 r., [PepsiCo/Grupa Promer Mon Graphic \(C-281/10 P, EU:C:2011:679\)](#), przedstawionym w pozycji I.3.c. „Indywidualny charakter” – „Poinformowany użytkownik”.

z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu.

- [Wyrok z dnia 21 kwietnia 2021 r., Bibita Group/EUIPO – Benkomers \(Butelka na napoje\) \(T-326/20, EU:T:2021:208\)](#)

W dniu 13 marca 2017 r. Benkomers OOD dokonał w EUIPO zgłoszenia do rejestracji wzoru wspólnotowego przedstawiającego butelkę na napoje. W następstwie rejestracji wzoru skarżąca, Bibita Group, wystąpiła z wnioskiem o unieważnienie prawa do tego wzoru, w którego uzasadnieniu powołała się na art. 25 ust. 1 lit. d) ppkt (iii) rozporządzenia nr 6/2002. Bibita Group podniosła, że ponieważ w kontekście art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 6/2002 należy stosować te same kryteria co przy ocenie indywidualnego charakteru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) w związku z art. 6 tego rozporządzenia, sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru w stosunku do wzoru, którego jest ona właścicielem i który był chroniony przed złożeniem wniosku o rejestrację spornego wzoru. Wniosek o unieważnienie⁴² został oddalony przez Wydział Unieważnień, a Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie.

W wyroku tym Sąd oddalił odwołanie wniesione przez Bibita Group od decyzji Izby Odwoławczej i wyjaśnił pojęcie „kolizji” w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 6/2002.

Przede wszystkim Sąd przypomniał, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 25 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że wzór wspólnotowy koliduje ze wzorem wcześniejszym wówczas, gdy nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego, jeżeli uwzględnić stopień swobody twórcy przy jego opracowywaniu, całościowego wrażenia niż to wywierane przez wcześniejszy wzór, na który się powołano.

Następnie w odniesieniu do argumentu, że wcześniejszy wzór korzysta ze szczególnie szerokiej ochrony, Sąd wyjaśnił, że pomimo odniesienia się w motywie 14 rozporządzenia nr 6/2002 do istnienia „wyraźnej” różnicy pomiędzy całościowym wrażeniem wywieranym przez sporne wzory brzmienie art. 6 tego rozporządzenia jest jasne i jednoznaczne. A zatem zgodnie z orzecznictwem odnoszącym się do tego przepisu do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia i oceny istnienia kolizji między rozpatrywanymi wzorami należy przyjąć, że wzór może korzystać z ochrony przyznanej przez wzór wspólnotowy, jeżeli wywołuje na poinformowanym użytkowniku całościowe wrażenie odmienne od wrażenia wywołanego przez wcześniejszy wzór.

Ponadto Sąd podkreślił, że nawet gdyby zostało ustalone, że w dniu jego rejestracji kształt wcześniejszego wzoru był całkowicie nowy w danym sektorze przemysłu, wyjątkowość takiego kształtu nie przyznaje temu wzorowi szerszej ochrony niż ta, z której korzysta on na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. W dodatku domniemany niespotykany charakter lub oryginalność wyglądu wcześniejszego wzoru nie ma wpływu na ocenę indywidualnego charakteru spornego wzoru.

⁴² Zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. d) ppkt (iii) rozporządzenia nr 6/2002, ze zmianami, wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny wtedy, gdy koliduje on z wcześniejszym wzorem, który został publicznie udostępniony po dacie dokonania zgłoszenia lub, jeżeli zastrzeżono pierwszeństwo, po dacie pierwszeństwa wzoru wspólnotowego i który jest chroniony od daty wcześniejszej niż wspomniana data poprzez prawo do wzoru zarejestrowanego zgodnie z Aktem genewskim Porozumienia haskiego dotyczącego międzynarodowej rejestracji wzorów przemysłowych, przyjętym w Genewie w dniu 2 lipca 1999 r., który został zatwierdzony decyzją Rady 2006/954/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. (Dz.U. 2006, L 386, s. 28) i który jest skutecznym we Wspólnocie, lub dokonanie zgłoszenia takiego prawa.

Wreszcie, przypomniawszy kryteria oceny indywidualnego charakteru wzoru wspólnotowego, Sąd przystąpił do oceny całościowego wrażenia, jakie wywierają przedmiotowe wzory na poinformowanym użytkowniku. Podkreślił on, że ocena, jakiej należy dokonać w tym względzie, obejmuje uwzględnienie wszystkich elementów różnicujących rozpatrywane wzory poza tymi, które nie są wystarczająco zaznaczone, by wpłynąć na wspomniane całościowe wrażenie.

Tymczasem między omawianymi wzorami istnieją znaczne różnice. W konsekwencji Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, że sporny wzór nie koliduje z wcześniejszym wzorem w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. d) ppkt (iii) rozpatrywanego rozporządzenia.

8. Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze

- [Wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Beifa Group/OHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäußer \(Przyrząd do pisania\) \(T-148/08, EU:T:2010:190\)](#)

Beifa Group Co. Ltd. była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w OHIM [obecnie EUIPO], przedstawiającego przyrządy do pisania, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Wydział Unieważnień, do którego wpłynął wniosek o unieważnienie prawa do wzoru złożony przez Schwan-Stabilo Schwanhäußer GmbH & Co. KG, właściciela wcześniejszego trójwymiarowego znaku towarowego, unieważnił prawo do spornego wzoru. Wydział Unieważnień uznał w istocie, że wcześniejszy znak towarowy został użyty w spornym wzorze, wskutek czego wzór ten był do niego podobny. Wobec tego, że towary objęte rejestracją spornego wzoru i wcześniejszego znaku towarowego są identyczne, istniało zdaniem Wydziału Unieważnień prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców, do których skierowane były te towary.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej utrzymującej w mocy decyzję Wydziału Unieważnień, Sąd stwierdził nieważność wspomnianej decyzji i dostarczył szczegółowych wyjaśnień w zakresie wykładni art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002, który stanowi, że wzór wspólnotowy może zostać unieważniony tylko wtedy, gdy oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą zostało użyte w późniejszym wzorze, a prawo wspólnotowe lub prawo państwa członkowskiego, któremu podlega to oznaczenie, upoważnia właściciela prawa do tego znaku do zakazywania takiego używania. W ocenie Sądu wspomniany artykuł obejmuje również przypadki podobieństwa, a nie tylko identyczności oznaczeń, zatem Izba Odwoławcza nie popełniła błędu pod względem prawnym, dokonując takiej wykładni tego przepisu, zgodnie z którą właściciel oznaczenia odróżniającego może się na nie powołać w celu unieważnienia późniejszego wzoru wspólnotowego, jeżeli we wspomnianym wzorze zostało użyte oznaczenie wykazujące podobieństwo do jego oznaczenia.

Sąd rozważył ponadto kwestię sposobu, w jaki właściciel wzoru wspólnotowego zakwestionowanego we wniosku o unieważnienie opartym na istnieniu wcześniejszego oznaczenia może zażądać przedstawienia dowodu rzeczywistego używania tego oznaczenia wobec braku w rozporządzeniu nr 6/2002 szczególnych przepisów dotyczących tej problematyki. Sąd zauważył, że wspomniane żądanie winno być sformułowane wyraźnie i przedstawione EUIPO w odpowiednim terminie. Żądanie przedstawienia dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego oznaczenia, na które powołano się w uzasadnieniu

wniosku o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego, nie może natomiast zostać wysunięte po raz pierwszy w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

- [Wyrok z dnia 24 września 2019 r., Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group \(Mopedy\) \(T-219/18, EU:T:2019:681\)⁴³](#)

Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd była właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w EUIPO, przedstawiającego motorowery i motocykle, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza EUIPO, uchylając decyzję Wydziału Unieważnień uwzględniającą złożony przez Piaggio & C. SpA wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, uznała, że sporny wzór nie jest pozbawiony nowości ani indywidualnego charakteru.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając, że do celów stosowania art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002 w odczuciu właściwego kręgu odbiorców nie istnieje jakiegokolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, które obejmowałyby prawdopodobieństwo skojarzenia.

W wyroku tym Sąd wyjaśnił zakres i pojęcia dotyczące podstawy unieważnienia prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego wynikającej z użycia we wzorze wcześniejszego oznaczenia odróżniającego z naruszeniem art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002.

W tym względzie Sąd stwierdził, że z uwagi z jednej strony na całościowe wrażenie wizualne wywierane przez powołany przez Piaggio & C. wcześniejszy znak towarowy tworzony przez trójwymiarowy kształt skutera chroniony także wcześniejszym wzorem, które to wrażenie różni się od wrażenia wywieranego przez sporny wzór, zaś z drugiej strony na znaczenie, jakie dla dokonywanego przez przeciętnego konsumenta wyboru ma estetyka, taki konsument, wykazujący wysoki poziom uwagi, wykluczy, że w spornym wzorze doszło do użycia wcześniejszego znaku towarowego, mimo identyczności rozpatrywanych towarów.

W szczególności Sąd zauważył, że obserwując trójwymiarowy kształt skutera chroniony wcześniejszym znakiem towarowym i kształt wynikający ze spornego wzoru, przeciętny konsument, który nie jest ekspertem posiadającym pogłębioną wiedzę techniczną, nie dopatrzy się spontanicznie kształtu X między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia czy kształtu odwróconej Ω między dolną częścią siedzenia a obudową ani nie dostrzeże od razu, że kształt obudowy przypomina strzałkę, i to nawet jeśli będzie wykazywał wysoki poziom uwagi. Jeżeli chodzi o tylną obudowę, zauważy on raczej różnicę w wydłużeniu kształtu tylnej obudowy we wcześniejszym znaku towarowym tam, gdzie w przypadku spornego wzoru kształt ten przypomina bardziej półkole. Ogólniej rzecz biorąc, przeciętny konsument, który wykazuje wysoki poziom uwagi, będzie postrzegał styl, linie i sylwetkę charakteryzujące trójwymiarowy kształt skutera chroniony wcześniejszym znakiem towarowym jako różniące się pod względem wizualnym od tych aspektów spornego wzoru.

⁴³ Zobacz także pozycja I.9 „Nieuprawnione korzystanie z utworu chronionego prawem autorskim”.

9. Nieuprawnione korzystanie z utworu chronionego prawem autorskim

- [Wyrok z dnia 23 października 2013 r., Viejo Valle/OHIM – Établissements Coquet \(Filizanka i spodek ze żłobieniami oraz głęboki talerz ze żłobieniami\) \(T-566/11 i T-567/11, EU:T:2013:549\)](#)

Viejo Valle SA była właścicielem wzorów wspólnotowych przedstawiających filizankę i spodek ze żłobieniami oraz głęboki talerz ze żłobieniami. Interwenient, Établissements Coquet, złożył wnioski o unieważnienie praw do tych wzorów na podstawie art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002. Interwenient powołał się na dwa elementy zastawy stołowej, dla których domagał się ochrony na podstawie prawa autorskiego zgodnie z prawem francuskim. OHIM [obecnie EUIPO] unieważnił prawa do spornych wzorów.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd przypomniał, że art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 i art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia nr 2245/2002 wymagają, by występujący o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego na podstawie prawa autorskiego chronionego ustawodawstwem jednego z państw członkowskich był podmiotem tego prawa i by udowodnił przed EUIPO tę okoliczność.

Okoliczności, czy wnoszący o unieważnienie jest podmiotem prawa autorskiego w rozumieniu tych przepisów, oraz kwestii wykazania tego prawa przed Urzędem nie można rozpatrywać w oderwaniu od prawa danego państwa członkowskiego, w tym wypadku prawa francuskiego, przywołanego na poparcie wniosku o unieważnienie. Właściwe prawo państwa członkowskiego znajduje bowiem zastosowanie zwłaszcza do celów określenia sposobów nabycia i dowodu istnienia danego prawa autorskiego do dzieła, na które powołano się w uzasadnieniu wniosku o unieważnienie.

- [Wyrok z dnia 24 września 2019 r., Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group \(Mopedy\) \(T-219/18, EU:T:2019:681\)⁴⁴](#)

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej⁴⁵, Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, uznając w oparciu o dostępne jej informacje, iż w spornym wzorze nie doszło do nieuprawnionego użycia w rozumieniu art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002 modelu skutera odpowiadającego wcześniejszemu wzorowi, chronionemu włoskim i francuskim prawem autorskim.

W tym względzie Sąd wskazał, że na podstawie włoskiego prawa autorskiego nie można stwierdzić użycia w spornym wzorze twórczego i artystycznego rdzenia, jaki stanowią cechy kształtu modelu skutera odpowiadającego wcześniejszemu wzorowi. Między tylną osłoną a dolną częścią siedzenia oraz między dolną częścią siedzenia a obudową sporny wzór zawiera bowiem linie o kanciastym wyglądzie. Jego szpiczasta obudowa przedstawia raczej sięgający błotnika „krawat” aniżeli strzałkę. Co się tyczy tylnej obudowy, jej kształt w spornym wzorze nie jest wydłużony, w przeciwieństwie do przypominającego łzę kształtu tylnej obudowy we wcześniejszym wzorze.

⁴⁴ Zobacz także pozycja I.8 „Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze”.

⁴⁵ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.8 „Użycie oznaczenia odróżniającego w późniejszym wzorze”, s. 34.

Ponadto zdaniem Sądu w spornym wzorze nie można odnaleźć także charakterystycznych dla wcześniejszego wzoru specyficznej całościowej sylwetki i szczególnego kształtu o „zaokrąglonym, kobiecym charakterze, który można określić także jako »vintage«”, ponieważ sporny wzór cechuje się prostymi liniami i kątami, co sprawia, że wrażenie wywierane przez dzieło odpowiadające wcześniejszemu wzorowi i to wywierane przez sporny wzór jest inne.

II. Prawa przysługujące z tytułu wzorów

1. Prawo własności do wzoru

- [Wyrok z dnia 2 lipca 2009 r., FEIA \(C-32/08, EU:C:2009:418\)](#)

Fundación Española para la Innovación de la Artesanía opracowała projekt D'ARTES, w którego ramach pracownice rzemieślnicze mogły na podstawie projektu wzoru opracowanego przez specjalistę wytworzyć gamę obiektów w celu wprowadzenia ich na rynek. AC&G SA jako komisarz projektu miała za zadanie wyłonienie twórców wzorów i zawarcie z nimi umów. Zawarła ona umowę ustną z Cul de Sac Espacivaio Creativo SL (zwaną dalej „Cul de Sac”), do której to umowy nie stosuje się przepisów hiszpańskiego kodeksu pracy i zgodnie z którą Cul de Sac miała za zadanie opracowanie wzoru w celu wytworzenia nowej kolekcji produktów.

Cul de Sac zaprojektowała serię zegarów ściennych (z kukułką), wytworzonych i zaprezentowanych w ramach projektu D'ARTES. Następnie Cul de Sac i Acierta Product & Position SA wyprodukowały i wprowadziły na rynek zegary z kukułką. Fundación Española para la Innovación de la Artesanía wytoczyła przeciwko nim powództwo o stwierdzenie naruszenia przed Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Alicante y n° 1 de Marca Comunitaria (sąd gospodarczy nr 1 w Alicante i nr 1 w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, Hiszpania), podnosząc, że przysługuje jej prawo własności do niezarejestrowanych wzorów wspólnotowych odnoszących się do rzeczonych zegarów z kukułką.

Rozpatrując pytania prejudycjalne dotyczące prawa własności do wzoru wspólnotowego opracowanego na zlecenie, Trybunał orzekł, że art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z którym prawo do wzoru wspólnotowego przysługuje pracodawcy, w przypadku gdy wzór opracowany jest przez pracownika w ramach wykonywania jego obowiązków lub wykonywania instrukcji udzielonych przez pracodawcę, o ile inaczej nie uzgodniono lub nie określono na mocy prawa krajowego, nie stosuje się do wzorów wspólnotowych opracowanych na zlecenie.

W istocie prawodawca wspólnotowy miał zamiar objęcia zakresem szczególnego reżimu prawnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia specyficzne rodzaje stosunków umownych, a mianowicie stosunki pracy, co wyklucza stosowanie tego ustępu do innych stosunków umownych, a więc również takich, które odnoszą się do wzorów wspólnotowych opracowanych na zlecenie.

W sytuacji gdy z jednej strony mamy do czynienia z niezarejestrowanym wzorem wspólnotowym opracowanym na zlecenie, a z drugiej strony ustawa krajowa nie zrównuje takich wzorów z wzorami opracowanymi w ramach stosunku pracy, art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że prawo do wzoru wspólnotowego przysługuje twórcy, o ile nie zostało przezeń przeniesione na jego następcę prawnego w drodze umowy.

Możliwość umownego przeniesienia praw do wzoru wspólnotowego z twórcy na jego następcę prawnego w rozumieniu art. 14 ust. 1 tego rozporządzenia z jednej strony wynika z brzmienia tego artykułu, a z drugiej strony jest zgodna z celami, których osiągnięciu służy wspomniane rozporządzenie. W tym zakresie przystosowanie systemu ochrony wzorów wspólnotowych do potrzeb wszystkich sektorów gospodarki we Wspólnocie poprzez możliwość umownego

przeniesienia praw do wzoru wspólnotowego może przyczynić się do osiągnięcia podstawowego celu, jakim jest skuteczne wykonywanie praw związanych ze wzorem wspólnotowym na całym terytorium Wspólnoty. Ponadto rozszerzona ochrona wzoru przemysłowego nie tylko promuje udział poszczególnych twórców w całokształcie osiągnięć wspólnotowych w tym zakresie, lecz również wspiera innowację i rozwój nowych produktów i inwestycji w ich produkcję.

Jednakże to na sądzie krajowym spoczywa zadanie przeanalizowania treści takiej umowy i ustalenia, czy w danym przypadku prawo do niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego zostało skutecznie przeniesione z twórcy na jego następcę prawnego, poprzez zastosowanie w ramach wspomnianej analizy przepisów odnoszących się do umów w celu określenia, komu zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia przysługuje prawo do niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

2. Skutki prawa do wzoru

- [Wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Celaya Emparanza y Galdos Internacional \(C-488/10, EU:C:2012:88\)](#)

Celaya Emparanza y Galdos Internacional SA była właścicielem wzoru wspólnotowego składającego się ze znaku drogowego – słupka przeznaczonego do sygnalizacji drogowej, zgłoszonego w EUIPO w dniu 26 października 2005 r. W 2007 r. Proyectos Integrales de Balizamiento SL wprowadziła do obrotu znak drogowy – słupek. W 2008 r. zarejestrowała ona w EUIPO wzór wspólnotowy, na który składał się ten znak. Uznawszy, że wspomniany znak nie wywierał innego całościowego wrażenia niż jej wzór, Celaya Emparanza y Galdos Internacional wniosła do Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Alicante y n° 1 de Marca Comunitaria (sądu gospodarczego nr 1 w Alicante i nr 1 w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, Hiszpania) powództwo o stwierdzenie naruszenia. Proyectos Integrales de Balizamiento podniosła, że dopóki rejestracja jej wzoru nie zostanie unieważniona, korzysta ona z prawa jej używania, a zatem wykonywania tego prawa nie można uważać za naruszenie.

Rozpatrując odesłanie prejudycjalne, Trybunał orzekł, że wykładni art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy dokonywać w ten sposób, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest naruszenie prawa wyłącznego wynikającego z zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, uprawnienie do zakazania jego używania przez osoby trzecie rozciąga się na każdą osobę trzecią, która używa wzoru niewywołującego u poinformowanego użytkownika innego całościowego wrażenia, w tym również na osobę trzecią będącą właścicielem później zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, niezależnie od jej zamiaru i zachowania.

Przepisy rozporządzenia należy interpretować w świetle zasady pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniej zarejestrowany wzór wspólnotowy ma pierwszeństwo przed wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi później. W szczególności z art. 4 ust. 1 rozporządzenia wynika, że wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim jest on nowy i posiada indywidualny charakter. Zatem w wypadku kolizji dwóch zarejestrowanych wzorów wspólnotowych domniemywa się, że wzór zarejestrowany jako pierwszy spełnia warunki uzyskania ochrony wspólnotowej przed wzorem zarejestrowanym jako drugi. Tak więc ochronę przewidzianą w rozporządzeniu można przyznać właścicielowi późniejszego wzoru wspólnotowego jedynie

wówczas, gdy wykaże on – w drodze powództwa o unieważnienie, choćby wzajemnego – że wzór wspólnotowy zarejestrowany wcześniej nie spełniał jednego z tych warunków.

Zgodnie z postępowaniem w sprawie rejestracji wzorów wspólnotowych, uregulowanym w art. 45–48 rozporządzenia nr 6/2002, EUIPO bada, czy zgłoszenie spełnia przewidziane w tym rozporządzeniu warunki formalne dotyczące jego dokonania. Jeżeli zgłoszenie spełnia te warunki, mieści się w definicji wzoru wspólnotowego z art. 3 lit. a) rozporządzenia i nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami, zostaje ono wpisane przez Urząd do rejestru wzorów wspólnotowych jako zarejestrowany wzór wspólnotowy. Chodzi tu więc o szybką kontrolę o charakterze zasadniczo formalnym, która – jak wskazano w motywie 18 rozporządzenia – nie wymaga badania merytorycznego mającego na celu ustalenie przed rejestracją, czy wzór spełnia warunki uzyskania ochrony, i która ponadto, w odróżnieniu od procedury rejestracji w trybie rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, nie przewiduje etapu pozwalającego właścicielowi wcześniej zarejestrowanego wzoru na wniesienie sprzeciwu wobec rejestracji. W tych okolicznościach jedyną wykładnią pojęcia „[każdej] osoby trzeciej” w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia, która pozwala na zapewnienie realizacji celu rozporządzenia polegającego na skutecznej ochronie zarejestrowanych wzorów wspólnotowych, jak również na zapewnienie skuteczności [„effet utile”] powództw dotyczących naruszenia, jest wykładnia obejmująca osobę trzecią będącą właścicielem później zarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

- [Wyrok z dnia 22 czerwca 2016 r., Thomas Philipps \(C-419/15, EU:C:2016:468\)](#)

Grüne Welle Vertriebs GmbH była posiadaczem wyłącznej licencji na Niemcy na wspólnotowy wzór kul piorących. Licencja ta nie została wpisana do rejestru wzorów wspólnotowych. Thomas Philipps GmbH prowadzi handel wyprzedażowy, w tym kul piorących. Uznając, że produkt ten stanowi naruszenie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego kul piorących i że jest upoważniona przez właściciela tego wzoru do dochodzenia wszystkich roszczeń związanych z tym wzorem w swoim własnym imieniu, Grüne Welle Vertriebs wezwała Thomas Philipps do zaniechania sprzedaży i wytoczyła powództwo o naprawienie szkody.

Rozpatrujący spór Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) zastanawiał się z jednej strony, czy powództwo Grüne Welle Vertriebs jest dopuszczalne, jeśli nie jest ona wpisana do rejestru jako licencjobiorca, a z drugiej strony, czy może ona domagać się naprawienia własnej szkody.

Rozpatrując odesłanie prejudycjalne, Trybunał orzekł, po pierwsze, że art. 33 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca może dochodzić roszczeń wynikających z naruszenia prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego stanowiącego przedmiot licencji, choć licencja ta nie została wpisana do rejestru wzorów wspólnotowych. Po drugie, art. 32 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że licencjobiorca może w ramach wszczętego przez siebie zgodnie z tym przepisem postępowania dotyczącego naruszenia wzoru wspólnotowego domagać się naprawienia szkody, którą sam poniósł.

W pierwszej kolejności Trybunał stwierdził przede wszystkim, że art. 33 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002 ma na celu uregulowanie możliwości powoływania się na czynności prawne wskazane

w art. 28, 29 i 32 rozporządzenia wobec osób trzecich, które dysponują lub mogą dysponować prawami odnoszącymi się do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

Następnie ogół przepisów ujętych w tytule III rozporządzenia nr 6/2002 pod nagłówkiem „Wzory wspólnotowe jako przedmioty własności”, w tym art. 33 tego rozporządzenia, zawiera reguły odnoszące się do wzorów wspólnotowych jako przedmiotów własności. Dotyczy to także art. 28, 29 i 32 tego rozporządzenia, odnoszących się do czynności, których wspólnym celem lub skutkiem jest ustanawianie lub przenoszenie prawa do wzoru.

Wreszcie, w art. 32 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 uprawnienie licencjodawcy do wystąpienia z powództwem dotyczącym naruszenia prawa do wzoru wspólnotowego uzależniono wyłącznie od uzyskania zgody właściciela tego wzoru, bez uszczerbku dla postanowień umowy licencyjnej.

Ponadto zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002 wpis licencji do rejestru jest dokonywany na wniosek jednej ze stron. Niemniej przepis ten, tak jak art. 29 tego rozporządzenia, nie zawiera uregulowania analogicznego do tego, jakie zawarto w art. 28 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, zgodnie z którym „do czasu dokonania wpisu przeniesienia do rejestru następcą prawny nie może powoływać się na prawa wynikające z rejestracji wzoru wspólnotowego”.

Co więcej, art. 28 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 byłby pozbawiony użyteczności, gdyby art. 33 ust. 2 tego rozporządzenia należało interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie powoływaniu się wobec wszystkich osób trzecich na wszystkie czynności prawne wskazane w art. 28, 29 i 32 wspomnianego rozporządzenia aż do chwili wpisu tych czynności do rejestru.

Poza tym niemożność powoływania się wobec osób trzecich na czynności prawne wskazane w art. 28, 29 i 32 tego rozporządzenia, które nie zostały wpisane do rejestru, ma na celu ochronę podmiotu, który dysponuje lub może dysponować prawami odnoszącymi się do wzoru wspólnotowego jako przedmiotu własności. Wynika z tego, że art. 33 ust. 2 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia nie stosuje się do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której licencjodawca zarzuca osobie trzeciej, że używając wzoru w sposób niezgodny z prawem, naruszyła uprawnienia wynikające z zarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

W drugiej kolejności Trybunał zauważył, że art. 32 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 6/2002 ustanawia system środków prawnych dostępnych licencjodawcy wzoru wspólnotowego względem podmiotu dopuszczającego się naruszenia prawa do niego. Przepisy te zezwalają licencjodawcy na działanie albo w drodze wniesienia powództwa – poprzez wszczęcie postępowania o naruszenie za zgodą właściciela wzoru lub w przypadku licencji wyłącznej po wezwaniu tego właściciela, jeżeli właściciel prawa ze wzoru wspólnotowego sam nie wytoczy we właściwym terminie powództwa w sprawie naruszenia, albo w drodze interwencji – poprzez przystąpienie do powództwa o naruszenie wniesionego przez właściciela prawa ze wzoru. Ta ostatnia droga jest jedyną dostępną możliwością dla niewyłącznego licencjodawcy, który nie uzyskał zgody właściciela wzoru na samodzielne działanie.

Jeśli licencjodawca może domagać się naprawienia szkody, którą sam poniósł, poprzez przystąpienie do powództwa o naruszenie wniesionego przez właściciela prawa ze wzoru

wspólnotowego, nic nie stoi na przeszkodzie, by mógł on również uczynić to, gdy sam wytacza powództwo o naruszenie za zgodą właściciela wzoru wspólnotowego lub, jeśli jest wyłącznym licencjobiorcą, bez tej zgody w razie bezczynności tego właściciela po wezwaniu go do wytoczenia powództwa.

Systemowi środków prawnych dostępnych licencjobiorcy brakowałoby zresztą spójności, gdyby licencjobiorca mógł bronić własnych interesów jedynie poprzez przyłączenie się do powództwa wniesionego przez właściciela wzoru wspólnotowego, podczas gdy może on wystąpić z powództwem za zgodą tego właściciela bądź nawet bez tej zgody w przypadku licencji wyłącznej, aby bronić ich wspólnych interesów.

III. Procedura i spory

1. Zgłoszenie i procedura rejestracji – data odniesienia dla badania

- [Wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Antrax It/EUIPO – Vasco Group \(Termosyfony do grzejników\) \(T-828/14 i T-829/14, EU:T:2017:87\)](#)

Antrax It Srl była właścicielem dwóch wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w EUIPO, przedstawiających termosyfony, na podstawie rozporządzenia nr 6/2002. Izba Odwoławcza, uchylając decyzję Wydziału Unieważnień uwzględniającą wnioski o unieważnienie praw do wzorów złożone przez spółkę, której następcą prawnym była Vasco Group NV, z uwagi na brak należytego uzasadnienia, unieważniła prawa do zaskarżonych wzorów ze względu na brak indywidualnego charakteru.

Rozpatrując skargę na tę pierwszą decyzję Izby Odwoławczej, Sąd stwierdził nieważność rzeczony decyzji ze względu na brak uzasadnienia w kwestii nasycenia stanu sztuki wzorniczej⁴⁶. Sprawy zostały następnie przekazane Izbie Odwoławczej, która ponownie unieważniła prawa do zaskarżonych wzorów.

Rozpatrując skargę na nowe decyzje Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd dostarczył szczegółowych wyjaśnień w odniesieniu do momentu, w którym należy dokonywać oceny indywidualnego charakteru wzoru i wykazać ewentualne nasycenie stanu sztuki wzorniczej w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002. Skarżąca podnosiła, że Izba Odwoławcza popełniła błąd co do momentu, w odniesieniu do którego dokonała oceny nasycenia stanu sztuki wzorniczej, ponieważ za punkt odniesienia przyjęła dzień wydania zaskarżonych decyzji, podczas gdy należało odnieść się do momentu zgłoszenia spornych wzorów do rejestracji.

W tym względzie Sąd wskazał, że stosownie do art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 oceny indywidualnego charakteru zaskarżonego wzoru i ewentualnego nasycenia stanu sztuki wzorniczej należy dokonać w odniesieniu do daty zgłoszenia spornego wzoru do rejestracji. W konsekwencji Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo w odniesieniu do daty oceny ewentualnego nasycenia stanu sztuki wzorniczej. Stwierdził jednak, że błąd ten nie przesądza o konieczności stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji.

⁴⁶ Wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., [Antrax It/OHIM – THC \(Grzejniki\)](#), (T-83/11 i T-84/11, EU:T:2012:592), przedstawiony w niniejszej fiszce tematycznej w pozycji I.3.d „Indywidualny charakter” – „Stopień swobody twórcy”, s. 14.

2. Wniosek o unieważnienie prawa do wzoru i postępowanie w sprawie unieważnienia

a) Dopuszczalność wniosku o unieważnienie prawa do wzoru

- [Wniosek z dnia 17 maja 2018 r., Basil/EUIPO – Artex \(Kosze rowerowe\) \(T-760/16, EU:T:2018:277\)](#)

Basil BV była właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego kosze rowerowe. Artex SpA złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru na tej podstawie, że nie ma on indywidualnego charakteru. Spółka Basil podniosła, że ów wniosek o unieważnienie prawa do wzoru jest niedopuszczalny, ponieważ we wcześniejszej decyzji EUIPO oddaliło już wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru.

EUIPO uznało wniosek o unieważnienie za dopuszczalny i unieważniło prawo do spornego wzoru.

Rozpatrując skargę na decyzję Izby Odwoławczej, którą to skargę oddalił, Sąd przypomniał w odniesieniu do kwestii dopuszczalności wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, w przedmiocie którego EUIPO oddaliło już taki wniosek we wcześniejszej decyzji, że na mocy art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 złożony w EUIPO wniosek o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tych samych roszczeń pomiędzy tymi samymi stronami został prawomocnie rozstrzygnięty przez sąd właściwy w sprawach wzorów wspólnotowych. Z tego względu orzekł, że przepisy te, które dotyczą jedynie orzeczeń sądów właściwych w sprawach wzorów wspólnotowych, nie znajdują zastosowania do decyzji Urzędu.

W pierwszej bowiem kolejności z postanowień art. 80 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że sądem właściwym w sprawach wzorów wspólnotowych jest sąd krajowy państwa członkowskiego. W rezultacie art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy o sprawie rozstrzygnie sąd krajowy państwa członkowskiego, a nie gdy uczyni to Urząd.

W drugiej kolejności postanowienia art. 86 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002, zgodnie z którym powództwo wzajemne o unieważnienie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego jest niedopuszczalne, jeżeli Urząd wydał już prawomocną decyzję odnośnie do wniosku odnoszącego się do tego samego roszczenia pomiędzy tymi samymi stronami, odnoszą się nie do postępowań przed Urzędem, w tym przed jego izbami odwoławczymi, a do postępowań przed sądami właściwymi w sprawach wzorów wspólnotowych.

W trzeciej kolejności stosowanie w drodze analogii art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002, w sytuacji gdy Urząd wydał już rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o unieważnienie, jest wykluczone. Nie zostało bowiem dowiedzione, że przepis ten zawiera lukę prawną niezgodną z jedną z zasad ogólnych prawa, która mogłaby zostać uzupełniona w drodze analogicznego zastosowania innego przepisu.

b) Przedmiot wniosku o unieważnienie prawa do wzoru

- [Wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Odpływ liniowy prysznic\) \(T-327/20, EU:T:2022:263\)](#)⁴⁷

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej⁴⁸, Sąd miał okazję uściślić przesłanki określenia przedmiotu wniosku o unieważnienie prawa do wzoru.

Stwierdziwszy, że wcześniejszy wzór rozpatrywany przez instancje orzekające wcześniej nie został wskazany we wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, Izba Odwoławcza EUIPO wzięła pod uwagę jako wcześniejszy wzór wyłącznie wzory wymienione w tym wniosku. Oddaliła ona rzeczony wniosek, stwierdzając, że sporny wzór ma indywidualny charakter, a tym samym posiada cechę nowości.

W tym względzie Sąd przypomniał, że określenie wcześniejszego wzoru musi nastąpić z chwilą złożenia wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, ponieważ wyznacza ono przedmiot sporu. W związku z tym uprawnienia dyskrecjonalne przysługujące EUIPO w zakresie możliwości wzięcia pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie, mogą mieć zastosowanie wyłącznie do okoliczności faktycznych i dowodów, a nie do wskazania i przedstawienia wcześniejszych wzorów. O ile bowiem uwzględnienie dodatkowych dowodów może wprawdzie doprowadzić do rozszerzenia ram faktycznych wniosku o unieważnienie prawa do wzoru poprzez dodanie ich do pozostałych dowodów dotyczących wcześniejszych wzorów, na które już się powołano, o tyle nie może ono rozszerzać ram prawnych tego wniosku, ponieważ zakres wspomnianego wniosku został ostatecznie określony w chwili jego złożenia poprzez określenie wcześniejszych powołanych wzorów. W konsekwencji jedyne wzory, które należy zbadać, są wcześniejsze wzory wskazane we wniosku o unieważnienie prawa do wzoru.

c) Zakres badania wniosku o unieważnienie

- [Wyrok z dnia 10 czerwca 2020 r., L. Oliva Torras/EUIPO – Mecánica del Frío \(Urządzenia sprzęgające do pojazdów\) \(T-100/19, EU:T:2020:255\)](#)

W wyroku tym Sąd sprecyzował zakres badania przeprowadzanego przez EUIPO w odniesieniu do wniosku o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego, opartego na art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, i orzekł w przedmiocie zakresu obowiązku uzasadnienia ciężącego w tym względzie na EUIPO.

Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej EUIPO dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między L. Oliva Torras a Mecánica del Frío w odniesieniu do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego przedstawiającego urządzenie sprzęgające do łączenia urządzeń chłodniczych lub klimatyzacyjnych z pojazdem silnikowym.

⁴⁷ Odwołanie od tego wyroku zostało oddalone postanowieniem z dnia 16 grudnia 2022 r., [Group Nivelles/EUIPO](#) (C-419/22 P, niepublikowanym).

⁴⁸ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja 3.e „Indywidualny charakter” – „Całościowe wrażenie”, s. 17.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 przyznaje instancjom EUIPO, w ramach rozpatrywania wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, uprawnienie do kontroli poszanowania podstawowych warunków ochrony wzoru wspólnotowego, które zostały określone w art. 4–9 tego rozporządzenia. W tym względzie zauważył on, że warunki te mają charakter kumulatywny, tak że niedochowanie jednego z nich może samo w sobie prowadzić do unieważnienia prawa do rozpatrywanego wzoru. Ponadto przepisy te wymagają zastosowania odmiennych kryteriów prawnych. W konsekwencji Sąd orzekł, że brzmienie art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w świetle jego kontekstu i celów należy interpretować w ten sposób, że niekoniecznie wymaga on badania poszanowania wszystkich wymogów art. 4–9 tegoż rozporządzenia, lecz może wymagać, w zależności od stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony, badania wyłącznie poszanowania jednego z tych wymogów lub części z nich.

W drugiej kolejności Sąd zauważył, że to właśnie w świetle okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do znaku do Izby Odwoławczej należało ustalenie tych wymogów spośród zawartych w art. 4–9 rozporządzenia nr 6/2002, których niedochowanie podniesiono w rozpatrywanej sprawie i które powinna była zbadać przy uwzględnieniu w razie potrzeby faktów powszechnie znanych i kwestii prawnych niepodniesionych przez strony, lecz koniecznych do zastosowania właściwych przepisów. Sąd stwierdził zatem, że Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, iż z uwagi na fakt, że wniosek skarżącej o unieważnienie prawa do wzoru opiera się na art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, skarżąca zamierzała powołać się na to, że zakwestionowany wzór nie spełnia ogółu wymogów przewidzianych w art. 5, 6, 8 i 9 tego rozporządzenia.

W trzeciej kolejności Sąd uwzględnił zarzut szczegółowy skarżącej podnoszący, że Izba Odwoławcza nie ustosunkowała się do kwestii, czy zakwestionowany wzór odnosi się do części składowej produktu złożonego, która po włączeniu do wspomnianego produktu pozostaje widoczna podczas zwykłego używania tego produktu w rozumieniu art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002, mimo że kwestia ta została poruszona w zawiadomieniu z dnia 16 maja 2018 r.⁴⁹ i w późniejszych uwagach stron.

W tym względzie Sąd stwierdził najpierw, że wnioski Izby Odwoławczej dotyczące zastosowania tego przepisu nie wynikają w sposób oczywisty z uzasadnienia zaskarżonej decyzji ani dla stron, ani dla sądu Unii. W szczególności uściślił on, że przywołane przez EUIPO po raz pierwszy przed sądem Unii podstawy dotyczące tego, że skarżąca nie wniosła o zastosowanie art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002, nie mogą złagodzić skutków braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Następnie zauważył on, że po pierwsze, kwestia, czy art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002 znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, może co do zasady mieć kluczowe znaczenie dla systematyki zaskarżonej decyzji ze względu na jej potencjalny wpływ na uzasadnienie i rozstrzygnięcie tej decyzji. Po drugie, zdaniem Sądu z treści zawiadomienia z dnia 16 maja 2018 r. wynika, że na tym etapie postępowania Izba Odwoławcza uznała, iż twierdzenia stron i dowody przedstawione na poparcie tych twierdzeń wykazują, że warunki określone w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002 nie zostały spełnione.

⁴⁹ Skierowane do stron przez Izbę Odwoławczą zawiadomienie wskazujące, że prawo do zakwestionowanego wzoru należy unieważnić, ponieważ nie zostały dochowane warunki przewidziane w art. 4 rozporządzenia nr 6/2002.

W tym względzie Sąd stwierdził, że o ile nie można uznać, że Izba Odwoławcza była związana zawiadomieniem z dnia 16 maja 2018 r., o tyle ciążył jednak na niej obowiązek należytego uzasadnienia powodów, dla których uważała, że powinna odstąpić od wniosków zawartych w tym zawiadomieniu, ponieważ zawiadomienie to oraz późniejsze uwagi stron stanowiły część kontekstu, w którym wydała ona zaskarżoną decyzję. Sąd podkreślił w szczególności, że do jego zadań nie należy rozpoznanie zamiast Izby Odwoławczej argumentów, okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych przez skarżącą, co powinna była uczynić ta izba w celu ustalenia, czy w toczącym się przed nią sporze zastosowanie znajdował art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 6/2002. W świetle powyższego Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji. Sąd oddalił jednak żądanie skarżącej dotyczące zmiany decyzji w oparciu o orzecznictwo „Edwin”.

d) Dowody nieprzedstawione w odpowiednim terminie

- [Wyrok z dnia 10 listopada 2021 r., Sanford/EUIPO – Avery Zweckform \(Etykiety\) \(T-443/20, EU:T:2021:767\)⁵⁰](#)

W wyroku tym, którego ramy faktyczne i prawne zostały przedstawione powyżej⁵¹, Sąd zastosował w dziedzinie wzorów wspólnotowych zasady dotyczące dopuszczalności dowodów przedstawionych z opóźnieniem.

W tym względzie Sąd wskazał, że jeżeli chodzi o dopuszczalność dowodów przedstawionych z opóźnieniem, EUIPO przysługują szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, gdyż może ono nie wziąć pod uwagę dowodów, których strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie⁵². Sąd przypomniał, że kiedy EUIPO ma orzekać w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru, wzięcie pod uwagę dowodów przedstawionych z opóźnieniem może być uzasadnione, jeśli mogą one mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, nie stoją temu na przeszkodzie okoliczności oraz jeżeli zostały one przedstawione jako uzupełnienie dowodów przedstawionych w wyznaczonym terminie.

W rozpatrywanym przypadku Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza skorzystała w odpowiedni sposób z przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych. Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą miały bowiem na celu wykazanie istnienia ujawnienia wcześniejszego wzoru. Ponadto dowody te są uzupełnieniem dowodów już przedstawionych przed Wydziałem Unieważnień, które zostały uznane za niewystarczające do wykazania ujawnienia. W związku z tym dowody te okazały się istotne dla rozstrzygnięcia sporu i mogły skutecznie uzupełnić dowody już przedstawione.

Ponadto dopuszczalność omawianych dowodów nie stanowiła naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną, ponieważ mogła ona przedstawić swe uwagi w tym względzie przed Izbą Odwoławczą.

⁵⁰ Zobacz także pozycja I.3.a „Indywidualny charakter” – „Kryteria oceny”.

⁵¹ Jeśli chodzi o ramy faktyczne i prawne sporu, zob. pozycja I.3.e „Indywidualny charakter” – „Całościowe wrażenie”, s. 17.

⁵² Na podstawie art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

e) Zachowanie w zmienionej formie

- [Postanowienie z dnia 25 października 2021 r., 4B Company/EUIPO – Deenz \[Wisior \(biżuteria\)\] \(T-329/20, EU:T:2021:732\)](#)

A była właścicielem praw do wzoru wspólnotowego przedstawiającego wisior w kształcie serca, na którym wygrawerowano wyraz „pianegonda”. 4B Company Srl złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru na tej podstawie, że użyto w nim wcześniejszego oznaczenia odróżniającego. Wniosek ten uzasadniła ona używaniem słownego unijnego znaku towarowego PIANEGONDA, do którego praw była ona właścicielem, zarejestrowanego dla wyrobów jubilerskich.

W ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru A wniosła o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002, z pominięciem wygrawerowanego wyrazu odpowiadającego wyrazowi stanowiącemu słowny znak towarowy PIANEGONDA. 4B Company sprzeciwiła się zachowaniu wzoru w zmienionej formie z tego względu, że jej zdaniem usunięcie znaku towarowego nie pozwalało na zachowanie tożsamości wzoru. Prawa do tego wzoru zostały następnie przeniesione na Deenz Holding Ltd.

Wydział Unieważnień EUIPO oddalił wniosek o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie i unieważnił prawo do wzoru w całości. W następstwie odwołania wniesionego przez Deenz Holding Izba Odwoławcza EUIPO unieważniła prawo do spornego wzoru w zakresie, w jakim używał on słownego znaku towarowego PIANEGONDA, i uwzględniła wniosek o zachowanie go w zmienionej formie.

Sąd odrzucił skargę wnoszącej o unieważnienie ze względu na to, że nie ma ona interesu prawnego w kontekście wniosku o zachowanie rejestracji spornego wzoru w zmienionej formie po unieważnieniu prawa do tego wzoru.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał przede wszystkim, że reżim ustanowiony dla rejestracji wzorów wspólnotowych opiera się na zasadzie, zgodnie z którą wszystkie zgłoszenia spełniające wymogi formalne są wpisywane do rejestru wzorów wspólnotowych. Dopiero w następstwie wniosku o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego wzór ten może zostać unieważniony na wniosek właściciela tego oznaczenia, w szczególności gdy wykorzystano wcześniejsze oznaczenie posiadające zdolność odróżniającą, takie jak w rozpatrywanej sprawie należący do wnoszącej o unieważnienie słowny unijny znak towarowy.

Następnie Sąd zauważył, że art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002 pozwala na zachowanie rejestracji wzoru wspólnotowego poprzez usunięcie elementu dotkniętego nieprawidłowością. Możliwość ta, jako rozwiązanie alternatywne wobec unieważnienia prawa do wzoru w całości, zapewnia proporcjonalność sankcji. Zachowanie spornego wzoru, w zakresie w jakim jest ono uzależnione od częściowego zrzeczenia się prawa do niego, ma bowiem na celu zarówno ochronę interesów właściciela praw do tego wzoru, jak i interesów właściciela praw do oznaczenia, którego używanie doprowadziło do unieważnienia.

Wreszcie, Sąd stwierdził, że Wydział Unieważnień wypowiedział się w przedmiocie dwóch wniosków, a mianowicie, po pierwsze, złożonego przez wnoszącą o unieważnienie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, który to wniosek w niniejszym wypadku został uwzględniony, a po drugie, wniosku właściciela spornego wzoru o zachowanie tego wzoru w zmienionej formie, który z kolei wniosek został oddalony.

Sąd orzekł, że tej drugiej części decyzji nie można uznać za decyzję uwzględniającą pierwszy wniosek.

W rezultacie, ponieważ Izba Odwoławcza uwzględniła żądania wnoszącej o unieważnienie, jej skarga do Sądu nie może doprowadzić do uzyskania przez nią żadnej korzyści.

W drugiej kolejności Sąd orzekł, że wnosząca o unieważnienie nie może żądać stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim uwzględniła ona wniosek o zachowanie spornego wzoru w zmienionej formie. Dopuszczenie takiej możliwości oznaczałoby bowiem umożliwienie jej ingerencji w część postępowania dotyczącą wniosku właściciela praw do spornego wzoru. Podnosząc naruszenie art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002, podczas gdy jej wniosek o unieważnienie prawa do wzoru został oparty na art. 25 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia, wnosząca o unieważnienie zmierza do zmiany przedmiotu swojego wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, jak również podstaw powołanych na jego poparcie.

W trzeciej kolejności okoliczność, że wnosząca o unieważnienie życzyłaby sobie, by unieważnić prawo do wzoru w całości, nie może stanowić istniejącego i aktualnego interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej. W konsekwencji Sąd stwierdził, że nie ma ona interesu w stwierdzeniu nieważności tej decyzji.

3. Skarga do sądu Unii – zakres kontroli sądowej

- [Wyrok z dnia 18 października 2012 r., Neuman i Galdeano del Sel/Baena Grupo \(C-101/11 P i C-102/11 P, EU:C:2012:641\)](#)

Baena Grupo była właścicielem wzoru wspólnotowego przedstawiającego siedzącą postać. H. Neuman i A. Galdeano del Sel złożyli do EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do tego wzoru. EUIPO unieważniło prawo do spornego wzoru ze względu na to, że był on pozbawiony indywidualnego charakteru. Rozpatrując skargę o stwierdzenie nieważności, Sąd zauważył, że sporny wzór wywiera na poinformowanym użytkowniku inne całościowe wrażenie niż wrażenie wywierane przez wcześniejszy znak, i stwierdził nieważność decyzji EUIPO.

Rozpatrując odwołanie, w którym EUIPO podniosło, że Sąd przekroczył granice kontroli, Trybunał oddalił to odwołanie oraz odwołania wniesione przez pozostałych uczestników i wypowiedział się w przedmiocie zakresu kontroli sądowej sprawowanej przez Sąd.

Trybunał orzekł, że w ramach skargi o stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO Sąd może podjąć się przeprowadzenia pełnej kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych Urzędu, w razie potrzeby poprzez zbadanie, czy dokonały one właściwej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych sporu lub czy ocena okoliczności faktycznych przedstawionych izbom odwoławczym

nie była dotknięta błędami. W istocie przy badaniu zgodności z prawem decyzji izby odwoławczej Urzędu Sąd nie może być związany błędną oceną okoliczności faktycznych dokonaną przez izbę odwoławczą, ponieważ ocena ta stanowi część ustaleń, których zgodność z prawem została zakwestionowana przed Sądem.

Jednakże Sąd może przyznać Urzędowi, szczególnie w sytuacji gdy ten ostatni jest powołany do przeprowadzania wysoce technicznych ocen, pewną swobodę i ograniczyć się, gdy chodzi o zakres przeprowadzanej przez niego kontroli decyzji izby odwoławczej w przedmiocie wzorów przemysłowych, do badania oczywistych błędów w ocenie.

WYKAZ OPISANYCH ORZECZEŃ TRYBUNAŁU I SĄDU

[WYMIENIONE W PORZĄDKU CHRONOLOGICZNYM]

TRYBUNAŁ:

Wyrok z dnia 2 lipca 2009 r., FEIA (C-32/08, EU:C:2009:418).....	s. 37
Wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic (C-281/10 P, EU:C:2011:679).....	s. 11
Wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Celaya Emparanza y Galdos International (C-488/10, EU:C:2012:88).....	s. 38
Wyrok z dnia 18 października 2012 r., Neuman i Galdeano del Sel/Baena Grupo (C-101/11 P i C-102/11 P, EU:C:2012:641).....	s. 48
Wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013).....	s. 7
Wyrok z dnia 22 czerwca 2016 r., Thomas Philipps (C-419/15, EU:C:2016:468).....	s. 39
Wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles (C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720).....	s. 4, 6 i 19
Wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Acacia i D'Amato (C-397/16 i C-435/16, EU:C:2017:992).....	s. 27
Wyrok z dnia 8 marca 2018 r., DOCERAM (C-395/16, EU:C:2018:172).....	s. 28
Wyrok z dnia 5 lipca 2018 r., Mast-Jägermeister/EUIPO (C-217/17 P, EU:C:2018:534).....	s. 3
Wyrok z dnia 28 października 2021 r., Ferrari (C-123/20, EU:C:2021:889).....	s. 25

SAD:

•Wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Grupo Promer Mon Graphic/OHIM – PepsiCo (Przedstawienie okrągłej podstawki do celów promocyjnych) (T 9/07, EU:T:2010:96).....	s. 31
Wyrok z dnia 12 maja 2010 r., Beifa Group/OHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäußer (Przyrząd do pisania) (T-148/08, EU:T:2010:190).....	s. 33
Wyrok z dnia 22 czerwca 2010 r., Shenzhen Taiden/OHIM – Bosch Security Systems (Urządzenie komunikacyjne) (T-153/08, EU:T:2010:248).....	s. 10, 12
Wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch (Zegarek przymocowany do smyczy) (T-68/10, EU:T:2011:269).....	s. 12, 16, 24
Wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Grzejniki) (T-83/11 et T-84/11, EU:T:2012:592).....	s. 13
Wyrok z dnia 6 czerwca 2013 r., Kastenholtz/OHIM – Qwatchme (Tarcze zegarka) (T-68/11, EU:T:2013:298).....	s. 6
Wyrok z dnia 23 października 2013 r., Viejo Valle/OHIM – Établissements Coquet (Filizanka i spodek ze żłobieniami oraz głęboki talerz ze żłobieniami) (T-566/11 i T-567/11, EU:T:2013:549).....	s. 35
Wyrok z dnia 21 listopada 2013 r., El Hogar Perfecto del Siglo XXI /OHIM – Wenf International Advisers (Korkociąg) (T-337/12, EU:T:2013:601).....	s. 8
Wyrok z dnia 9 września 2014 r., Biscuits Poult/OHIM – Banketbakkerij Merba (Ciastko) (T-494/12, EU:T:2014:757).....	s. 24

Wyrok z dnia 3 października 2014 r., Cezar/OHIM – Poli-Eco (Insert) (T-39/13, EU:T:2014:852)	s. 25
Wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Senz Technologies/OHIM – Impliva (Parasole) (T-22/13 i T-23/13, EU:T:2015:310).....	s. 21
Wyrok z dnia 10 września 2015 r., H&M Hennes & Mauritz/OHIM – Yves Saint Laurent (Torebki) (T-525/13, EU:T:2015:617)	s. 14
Wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., Antrax It/EUIPO – Vasco Group (Termosyfony do grzejników) (T-828/14 i T-829/14, EU:T:2017:87)	s. 42
Wyrok z dnia 13 czerwca 2017 r., Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Puszki) (T-9/15, EU:T:2017:386)	s. 5
Wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Gramberg/EUIPO – Mahdavi Sabet (Futerał do telefonu komórkowego) (T-166/15, EU:T:2018:100)	s. 21
Wyrok z dnia 17 maja 2018 r., Basil/EUIPO – Artex (Kosze rowerowe) (T-760/16, EU:T:2018:277)	s. 43
Wyrok z dnia 6 czerwca 2019 r., Rietze/EUIPO – Volkswagen (Pojazd VW Caddy) (T-192/18, EU:T:2019:379)	s. 22
Wyrok z dnia 6 czerwca 2019 r., Porsche/EUIPO – Autec (Pojazdy zmechanizowane) (T-209/18, EU:T:2019:377).....	s. 15
Wyrok z dnia 13 czerwca 2019 r., Visi/one/EUIPO – EasyFix (Plakietka informacyjna dla pojazdów) (T-74/18, EU:T:2019:417)	s. 13, 19
Wyrok z dnia 24 września 2019 r., Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Mopedy) (T-219/18, EU:T:2019:681)	s. 34, 35
Wyrok z dnia 10 czerwca 2020 r., L. Oliva Torras/EUIPO – Mecánica del Frío (Urządzenia sprzęgające do pojazdów) (T-100/19, EU:T:2020:255)	s. 44
Wyrok z dnia 18 listopada 2020 r., Tinnus Enterprises/EUIPO – Mystic Products i Koopman International (Urządzenia do dystrybucji płynów) (T-574/19, EU:T:2020:543)	s. 30
Wyrok z dnia 21 kwietnia 2021 r., Bibita Group/EUIPO – Benkomers (Butelka na napoje) (T-326/20, EU:T:2021:208)....	s. 32
Wyrok z dnia 16 czerwca 2021 r., Davide Groppi/EUIPO – Viabizzuno (Lampa stołowa) (T-187/20, EU:T:2021:363)	s. 8, 10
Wyrok z dnia 20 października 2021 r., JMS Sports/EUIPO – Inter-Vion (Spiralna gumka do włosów) (T-823/19, EU:T:2021:718)	s. 22
Postanowienie z dnia 25 października 2021 r., 4B Company/EUIPO – Deenz [Wisior (biżuteria)] (T-329/20, EU:T:2021:732)	s. 47
Wyrok z dnia 10 listopada 2021 r., Eternit/EUIPO – Eternit Österreich (Płyta budowlana) (T-193/20, EU:T:2021:782)	s. 10
Wyrok z dnia 10 listopada 2021 r., Sanford/EUIPO – Avery Zweckform (Etykiety) (T-443/20, EU:T:2021:767)	s. 17, 46
Wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Odpływ liniowy prysznic) (T-327/20, EU:T:2022:263)	s. 17, 44